

ဥပဓိဝင်းစာပေ

**BURMESE
CLASSIC**

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ

အချစ်မြို့မှလိုက်လံနွေးထွေးစွာကြိုဆိုပါ။

6 5 4 3 2 1
 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၁၆၃၄၀၆၁၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၁၀၇၁၀၉၀၇

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ ဇင်ဘာလ

အုပ်စု

၁၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

စီစဉ်သူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

BURMESE
CLASSIC

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဩဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ် ၇(က)၊ သုခဝတီလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်နွဲ့ (၀၆၅၆၇)

နွေမိုးဆောင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၈၇)၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းမကြီး

ဈေးကြီးအရှေ့ရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၄၂၇)

အမှတ် (၉၆) ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဘိုင်းရင်းသားညွှတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချင်းအမိတ်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်အားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊

အမျိုးသား ပြန်လည်ညွှတ်မှုမပြိုကွဲရေး။

ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ ဒေသတိပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပန်းသီခိုင်

အချစ်မြေမြေ

လျှိုက်လျှော့ဆွေးဆွေးရွာ

ကြည့်ပါ၏

မင်းနဲ့တွေ့မှ ကိုယ့်ဘဝက

ပျားရည်နွံထဲ ကျသွားခဲ့ရတာပါ . . .

ရုန်းလေ နစ်လေ . . . မို့

နစ်သထက် နစ်အောင်

ရုန်းသထက် ရုန်းမှာပါ

မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းမှာ

ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး

နစ်ဝင်ပျော့ပါ နေရတာကို

ကိုယ် အရမ်းကြည်ဖြူပါတယ် ချစ်သူကလေးရယ်

‘မြိုးလှုံဘက်’

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ချစ်သူ

မင်း မကြင်နာတော့ရင်

ကိုယ် အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး

‘သော်တာဆန်းစ’

“ဆိုမယ်... ဆိုမယ်၊ ရပြီ တီးတော့”

“ညဉ့်နက်နေပြီဟ”

“ညဉ့်နက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင် အားနာစရာကြီးဟာ”

“အမယ်...မယ်၊ အခုမှ သူတော်ကောင်းယောင်
ဆောင်နေတယ်၊ မသိဘူး မှတ်လို့လား၊ ဒီအချိန်ဆို
မမကြည်ဖြူသာ စာကျက်နေမလားဆိုပြီး နင် မနှောင့်ယှက်
ချင်တာ မဟုတ်လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာဆန်းစ စကားကြောင့် နေမင်းဆန်း မျက်နှာ
ရဲကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဆံပင်ရှည်ရှည် ဆေးကျောင်းသူကို သူ လုံးဝ မမှန်းရဲ
ပါ။ သူက စတိုင်တစ်မျိုး။

ကြည်ဖြူသက သူနှင့် မလိုက်ဖက်။ မတန်မရာပါ။
သူ့ကိုလည်း လုံးဝ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။

“ရှက်ရမ်း မရမ်းနဲ့ ဒါဆိုတီး၊ ငါ မတီးတတ်လို့
နှင့်ကို ဂစ်တာတီးခိုင်းတာ ဈေးကိုင်လိုက်တာ၊ ငါ ဂစ်တာတီး
သင်မယ်၊ တတ်သွားရင် နင့်ကို အောက်ကျနောက်ကျ
မခံဘူး”

“သင်... သင်၊ မြန်မြန်သင်ပါလား”

နေမင်းဆန်းက အော်ပစ်သည်။

သူ့ဟာသူ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဂစ်တာတီး သီချင်းဆို
နေတာ အကောင်းသား။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာဆန်းစ ရောက်လာမှပဲ ခြံရှေ့ မရမက
ခေါ်ကာ လမ်းပေါ် ထွက်တီးခိုင်းသည်။

“ကဲပါ... ငါ နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်ပဲ ဟစ်မယ်၊ အိမ်ထဲမှာ
ဆိုရတာ မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဒီမှာက ကောင်းကင်ကြီးကို မော့
ကြည့်ပြီး လမ်းကြီးအောက်မှာ ဆိုရတာ၊ ဘယ်လောက်
သာယာလဲ”

သော်တာဆန်းစ ပြောတာ မှားတော့ မမှားပါ။
သို့ပေမယ့် ညမိုးချုပ်ကြီးဆိုတော့ အနီးအနားက ခြံတွေကို
အားနာစရာပါ။

“ကဲပါ... ဂစ်တာတီးတော့”

နေမင်းဆန်းစက သော်တာဆန်းစကို လက်မြှောက်
အရှုံးပေးပြီး ဂစ်တာတီးပေးရတော့သည်။ 'TEENS' ဆိုတာ
'ချစ်မှာပဲ' သီချင်းကလေးပါ။ သော်တာဆန်းစက စိတ်ပါ
လက်ပါဆို၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မင်းရဲ့အကြောင်းပဲ တွေးနေတာ
 ငါ့ရဲ့စိတ်တို့ ရှုတ်ယှက်သွား
 ဘာကြောင့် မင်းက ဆိုးနေတာ
 အဆိုးလေးမို့ ချစ်ခဲ့တာပါ
 မင်းက လုံးဝ မသိနိုင်တယ်
 သတိတော့ ထားမိဖို့ ကောင်းပါတယ်
 မင်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူတွေ
 အလွန်အကျွံဖြစ်လို့ မရပ်တန့်နိုင်တော့
 လူတွေပြောပြော မကောင်းဖူးလို့ ချစ်မှာပဲ
 ငါက မင်းအတွက် အမြဲရှေ့က ချစ်မှာပဲ
 နင်လေ လုံးဝ ဂရုမစိုက်လည်း ချစ်မှာပဲ
 ဘယ်လိုမှ ထုတ်မရလို့ ချစ်မှာပဲ
 ငါကြောင့် မင်းလေး စိတ်တိုမလား
 လွတ်လပ်မှုတို့ ပျောက်ကုန်လား

အကြောင်းမဲ့ အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါ
 ငါကတော့ အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာ
 အိပ်မက်ထဲ ငါ့အကြောင်း တွေးနေရင်
 မိုးလင်းလို့ သွားလည်း မနိုးစေချင်
 စိတ္တဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်
 နင်မလိုချင်လည်း မထားခဲ့ပါနဲ့
 လူတွေပြောပြော မကောင်းဘူးလို့ ချစ်မှာပဲ
 ငါက မင်းအတွက် အမြဲရှေ့က ချစ်မှာပဲ”
 ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်းသံကြားတော့ လေးငါးခြံကျော်
 က အောင်သက်တို့ တစ်အုပ်စု ထွက်လာကြ၏။
 နေမင်းဆန်းစနှင့် သူတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ။
 သော်တာဆန်းစတို့စီ လျှောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်ကြ
 သည်။
 အခုမှ အုပ်စုတောင့်ကာ ပိုပြီး စိုပြေသွား၏။

လမ်းဘေးက ဂစ်တာဝိုင်းကလေးမှာ သီချင်းဆိုရတာ
လွတ်လပ်ချိုမြိန်သည်။

သည်အရသာကို ခံစားဖူးမှ သိမှာပါ။

'စိတ်ညစ်ရတဲ့ နေ့တွေမှာ

မင်းလေး ငါ့အနားရောက်လာပါ

အဆိုးဝါးဆုံးများ မဖြစ်နိုင်ပါ

ရင်ထဲက အလင်းများ ပေးချင်တာ

ရှုတ်တရက် ဖုန်းကလေးထဲမြည်ရင်

မင်းဆက်တဲ့ ဖုန်းလေးပဲဖြစ်စေချင်

ပြောတတ်တဲ့ စကားလေးများ အပျင်းပြေပဲ

ဒီလိုအချိန်မှာ ငါ အမြဲစောင့်နေဆဲ...

လူတွေပြောပြော မကောင်းဘူးလို့ ချစ်မှာပဲ

ငါက မင်းအတွက် အမြဲရှေ့က ချစ်မှာပဲ

နှင်လေ လုံးဝ ဂရုမစိုက်လည်း ချစ်မှာပဲ

ဘယ်လိုမှ အစားထိုးမရလို့ ချစ်မှာပဲ'

သော်တာဆန်းစ တစ်ပုဒ်ဆိုပြီးတော့ အောင်သက်က
တစ်ပုဒ်ဆိုသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက်က တစ်ပုဒ်
ဆိုသည်။

ပြီးတော့ တစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ပုဒ်ဆိုသည်။

ပြီးတော့ နေမင်းဆန်းစနှင့် သော်တာဆန်းစက
တစ်ပုဒ် အတူတူ ဆိုကြသည်။

အရမ်းပျော်စရာကောင်းသည်။ အချိန်တွေ ကုန်လို့
ကုန်မှန်း မသိပါ။ သီချင်းဆိုကောင်းတုန်းမှာပဲ ကြည်ဖြူသာ၏
ဖခင် ဦးသာဦး ထွက်လာ၏။

သော်တာဆန်းစက နှာခေါင်းလေးရှုံ့သည်။

သွားပါပြီ။ အပျော်တွေ ပျက်စီးကုန်ပြီ။

သည်အဘိုးကြီး ခြေလှမ်းတွေက သော်တာဆန်းစ
တို့ကို လာရောက်အားပေးတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ဟစ်ဖို့ လာတာလည်း မဟုတ်နိုင်။

သေသန်စက ဝစ်တာတီးရပ်လိုက်၏။

“သားတို့ သမီးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြည့်... နေမင်းဆန်းစက ဦးသာဦးကိုဆို ရိုသေ
လိုက်ပုံများ မတ်စာတ်ရပ်ပြီးသား မျက်နှာအောက်ချပြီးသား။

“မနက်ဖြန် ဦးသမီးက စာမေးပွဲဖြေရမှာ ဖိုင်နယ်
စာမေးပွဲဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်လေ၊ မင်းတို့ ဟိုဘက်
နည်းနည်းရွှေ့ပြီး တီးကြဆိုကြရင် ဖြစ်မလား”

သော်တာဆန်းစက မျက်နှာလွှဲနေ၏။

မကြည်ဖြူသာကို ခင်ပေမယ့် သူ့ဖေဖေ ဦးသာဦးကို
ကြည့်မရ။

အထူးကု မကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်။

သို့ပေမယ့် ...

“ကျွန်တော်တို့ ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဟု နေမင်းဆန်းစက ယတိပြတ် ပြောလိုက်သော
အခါ သော်တာဆန်းစ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ခြေဆောင့်
လျှောက်ကာ ခြံတံခါးကို ဆောင့်တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့၏။
နေရာတကာ ဝင်ပါစွက်ဖက်ချင်လွန်းသည်။

နီးနီးကပ်ကပ် မြည်နေသော နာရီနှိုးစက်သံကို
မျက်လုံးပိတ်လျက်သားနှင့် နားငြီးသွားမိရင်း ဘေးနားရှိနေ
သော နာရီကို လက်နှင့်စမ်းကာ မြန်မြန်ပင် အလံမ်း (Alam)
ပိတ်လိုက်၏။

သည်နှိုးစက်သံကို မုန်းမိတာ အမှန်ပါ။

သို့ပေမယ့် သည့်အသံလေးမှ မကူညီလျှင် အနည်း
ဆုံး ရှစ်နာရီလောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ သည်တော့လည်း
သည်နာရီသံလေးကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ကိုယ့်လို အိပ်ပုပ်မ
လေးအဖို့ နာရီနှိုးစက်သံလေးက မရှိမဖြစ်။

တစ်ချက် အပျင်းဆန့်ကာ ကမန်းကတန်း ခုတင်ပေါ်
က ခုန်ဆင်းလိုက်ရ၏။

ရေချိုးခန်းဝင်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ပြန်ထွက်လာ
တော့မှပဲ မီးချောင်းဖွင့်သည်။

ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်က လေအေး
ကို တဝ ရှုရှိုက်မိ၏။

ပြတင်းမှာ ခဏဝေးနေပြီးမှ အောက်ဘက်သို့ ဆင်း
ခဲ့သည်။ တစ်အိပ်သားလုံး အိပ်မောကျနေဆဲပါ။ မီးဖိုခန်းပီး
ကို အရင်ဆုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပူထဲ ဖြည့်ထားပြီးသား ရေခွေး
နှင့် ကော်ဖီဖျော်ကာ ကမန်းကတန်း သောက်မိ၏။

ပြီးတော့ အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားလဲသည်။

အနီရောင်မှာ အဖြူအစင်းပါသော ထရက်စု
(အားကစားဝတ်စုံ) နှင့် ကင်းဘတ်ရှူးကိုစီးပြီး လျှာပါသော
ဦးထုပ်အဖြူကလေးကို ဆောင်းမိ၏။

ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေကို ခေါင်းစည်း
ကွင်းနှင့် စည်းထားလိုက်၏။

ပိုက်ဆံအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။
ပြီးပြီ။ သိပ်ပြီး ရှိုးထုတ်စရာမလို။

ပြင်ဆင်ပြီး ခြံပြင်ဘက်ရောက်လာတော့ မနက်မိုး
လင်းစ ပြုနေပြီ။ အတော်ပဲဟု ကျေနပ်သွားမိရင်း စ ပြေးခဲ့
မိသည်။

တစ်ယောက်ယောက်ကို မထိတထိ စနေ နောက်နေ
နေလျှင် သူမ ပျော်သည်။

အပြင်မှာ စ၊စရာ လူမရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် အိမ်က
သူတွေကို စ၊မည်။

ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးတတ်။ ကိုကိုက
တော့ သူ သွားစလျှင် မခံမရပ်နိုင်စွာ ပြန်အော်ငေါက်သည်။
သို့ပေမယ့် သူမ ပျော်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်က နောက်တာပြောင်တာ ရယ်ကာမောကာနှင့်
ပျော်ပျော်နေသည်။

ခုလည်းပဲ အိမ်ကထွက်ကတည်းက ပျော်ရွှင်နေမိ
တာမို့ လမ်းပေါ်ရောက်တော့လည်း ပြေးနေရတာ မောသည်
ပင်မထင်။

“ဟေ့ . . . ဖြည်းဖြည်းပြေးလေ”

“မြန်လိုက်တာ . . . စောင့်ပါဦး”

“အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဘေးက အသံတွေ ထွက်လာမှပဲ ကောင်လေးတစ်စု
ယှဉ်ပြေးလိုက်လာတာ သတိပြုမိ၏။ သူမ မျက်လုံးလေး
ရှုံ့သွားရ၏။

ကိုယ်အရှိန်လျှော့တာနှင့် သူတို့လည်း အရှိန်လျှော့
ပြီးတော့ ဘေးနားက မခွာဘဲ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း လျှောက်
ပြောနေ၏။

သည်ကောင်လေးတွေ အပျော်ပြေးနေကြတာလား၊
အမှန်တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ လေ့ကျင့်နေသူတွေလား။

ကြည့်ရတာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း
မြင်တိုင်း ကပ်လိုက်နေကျ ပုံစံလေးတွေ။ မျက်နှာလေးတွေက
ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အရှက်နည်းမည့်ပုံလေးတွေဟု တွေးရင်း
ရယ်ချင်လာ၏။

“ချစ်သွားပြီကွာ”

“နာမည်လေးသိပါရစေ”

“ဘယ်အထိ ပြေးမှာလဲ၊ စိတ်မချလို့”

“စိတ်မချရအောင် ကျုပ်က ရှင့်နှမလား”

သူမဆီက တုံ့ပြန်စကားကြားတော့ အားတက်သွား
ပုံဖြင့် . . .

“ဟုတ်တာပေါ့၊ နှမလေးလို သဘောထားပြီး စိုးရိမ်
တာ”

“အောင်မာ”

“မင်းကလည်း...နမမှမဟုတ်ဘဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောပြီး ရယ်ကြ၏။

သူတို့ရယ်သံတွေက သူမကို ပေါ့ပါးသွားစေသည်။

သူမက တခြားကောင်မလေးတွေလို မဟုတ်။

ကောင်လေးတွေရှေ့မှာ ရှက်သလို ကြောက်သလို တွန့်ဆုတ်သလိုနှင့် အိုက်တင်မခံတတ်။ မဲမများတတ်ပါ။
ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းလည်း များသည်။

ကောင်လေးတွေစိတ်ကို နည်းနည်းတော့ နားလည်နိုင်၏။ မရိုးမသားနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမျိုး မရှိတော့။

သူတို့ လိုက်စနေကြတာကို ရယ်ချင်တာ ပြန်နောက်ချင်တာပဲ ရှိသည်။

တခြားမိန်းကလေးဆို သူတို့က ဘာဘာညာညာဘေးက ပြောနေလျှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်လေး လုပ်နေမှာ။

သူမကတော့ လူကို ကြည့်ကာ ရိုင်းစိုင်းကောက်ကျစ်မည်ပုံမဟုတ်လျှင် ကိုယ်လည်း ပြန်စကား ပြောတတ်သည်။

တချို့က ဒါကို အထင်သေးနိုင်သည်ဆိုတာ သူမသိပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင်က ဘာကိုမှ ဖွဲ့နွဲ့ထိန်းချုပ်မနေချင်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ကိုယ့်မှန်တယ် ထင်သမျှ အရာတွေကို မတွန့်မဆုတ် လုပ်နေရမှ ကျေနပ်သည်။ ခေါင်းမာသည်။

ခုလည်း ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နစ်နာစေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ပါးစပ်ကလေးနဲ့ ပြောရုံပြောတာ။

ပြီးတော့ ကြမ်းတမ်းသော စကားမျိုးလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။

သူတို့ကို အပြစ်မမြင်၊ ဘယ်လိုမှလည်း မနဲ့။

“နာမည်လေး ပြောပြပါ”

“ရှင်တို့က ဘယ်အထိ ဒီလိုပုံစံနဲ့ လိုက်မလို့လဲ”

“အိမ်အထိ”

“အမယ်”

“တကယ်ဗျ၊ အိမ်အထိ လိုက်မှာ”

“လိုက်လိုက်၊ အခု သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားနေတာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“မမနာမည် သော်တာဆန်းစ မဟုတ်လား သိသားပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ သိနေရင်လည်း ဘာလို့ လိုက်လာသေးလဲ”

“မမက သဘောကောင်းလို့”

“အပျော်သက်သက် ပြေးနေတာလား”

“ကျန်းမာရေးအတွက်”

“အလဲ့... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကောင်မလေးတွေ တွေ့ရင် လိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟဲ...ဟဲ... ဒါကတော့ နှစ်ခုလုံးပေါ့”

“တို့ကို ပံ့ပိုးထားရင် မှားမယ်၊ ချစ်သူ ရှိပြီးသား ရှင်း”

တစ်ယောက်က ‘ဟာ’ ဟု ရေရွတ်နောက်ဆုတ် သွား၏။

သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောတာကို တစ်ယောက် ကတော့ မယုံပါဟု ဆိုသည်။

သူမဘေး ရောက်နေသော ချာတိတ်ကတော့...

“ကျွန်တော်မှာလဲ ချစ်သူရှိတယ်”

ဟု အရုံးမပေးဘဲ ပြန်ပြော၏။

“ဟုတ်လား... ဒါဆို အတူတူပေါ့၊ ကဲ... ဆက်ပြေးကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက စပြေးတော့ သူတို့လည်း
ရယ်သံ ဆူညံစွာနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးလာကြသည်။
အိမ်က ထွက်လာတုန်းက တစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ခုတော့
အဖွဲ့အစုလေး ဖြစ်သွားရ၏။ လူငယ်ချင်းမို့ တစ်ခဏနှင့်
ရင်းနှီးအဖွဲ့ကျသွား၏။

ဘာအန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါ။ ကောင်လေးတွေက ရိုးရိုး
သားသား၊ သူတို့ကိုယ့်ကို အထင်သေးမှာလားလည်း တွေး
မနေပါ။

“မမ . . . ခဏနားမယ်ဗျာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဗိုက်ဆာပြီ ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဟယ်တော့”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က မရဲတရဲ

“တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

ဟု ခေါ်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ခင်သွားပြီပဲဗျာ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်မှာ သွားစားမှာလဲ”

“ရှေ့က လမ်းထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတယ်”

သူမလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အားလုံး သဘောတူစွာ ဖွင့်ကာစ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကလေးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

“ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ၊ ကြက်ဥကြော်နဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့”

မုန့်မှာထားပြီး ကောင်လေးတွေနှင့် စကားတွေ
ဘာတွေ ပြောနေမိသည်။

သူတို့ကလည်း သူတို့အကြောင်းတွေ ပြောပြ၏။

သူမကို ကြည့်နေသော သူတို့မျက်လုံးတွေက ခင်မင်
နွေးထွေးနှစ်လိုသည်။

ကောင်လေးတွေက ခင်ဖို့ ကောင်းတာအမှန်။

ကွယ်ရာမှာ အတင်းအဖျင်းမပြောတတ်၊ မနာလို
မဖြစ်တတ်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ခဏကလေးနှင့် ခုလို ခင်မင်အဖွဲ့ကျသွားတာသည်
ဒီမွှေးစရာလား၊ ကဲ့ရဲ့စရာလား၊ သူမကတော့ ပကတိ အရိုးခံ
သက်သက်။

ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သည်။

ကောင်လေးတွေကို အလွယ်တကူ ခင်မင်တတ်သော
သူမ နှလုံးသားက ဘယ်တော့မှ အလွယ်တကူ လှုပ်ရှား
တိမ်းညွတ်မှာမဟုတ်။

သူမ ခုချိန်ထိ ရင်မခုန်တတ်သေးပါ။

ပကတိဖြူစင်ရိုးသားသော ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထား
သည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အား . . . လန့်လိုက်တာ”

“ဘာလို့ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ဂျယ်ကုန်နေလို့ လာရှာတာပါဗျာ”

နေမင်းဆန်းက သော်တာဆန်းစကို လှည့်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်၏။

“မသိပါဘူး၊ ငါ့အခန်းထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာ
တော့ ဘာများလဲလို့”

နေမင်းဆန်းက သော်တာဆန်းစကို ဘုကြည့် ကြည့်
လာ၏။

“နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“နင့်ဆံပင်တွေက ထောင်မထားလည်း လှပါတယ်”

“လာမြှောက်မနေနဲ့၊ မခေါ်ဘူး”

နေမင်းဆန်းက သဘောပေါက်သည်။

တီနင်နွေညနေဆို ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ စွန်သွားလွှတ်

နေကြ။

သော်တာဆန်းစက မရမက လိုက်နေကြပါ။

“လိုက်မှာပဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ မောင်နှမ၊ နင်လည်း မကြီး

ဘူး၊ ငါလည်း မကြီးဘူး၊ ဒီတော့ နင်သွားရင် ငါလိုက်မယ်”

သူတို့က အမြွှာမောင်နှမတွေပါ။

“ညနေခင်းလေးများ တစ်ခါတလေလောက် အိမ်မှာ

နေပါဦးလား’ ဟု သူမက ရွဲ့ပြောသည်။

“နင့်အိမ်မှာ နေခဲ့”

“ဘာလို့ နေရမှာလဲ”

“သိပါတယ်၊ လမ်းထိပ် ကော်ဖီဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင်

က မမ မလာတဲ့ရက်ကျရင် ပိတ်မယ်တဲ့”

“ဟင်း... ဟင်း”

ဟုတ်တာပြောတော့ ရယ်နေမိသည်။

“ပျင်းလို့ပါဟယ်”

“အဲဒါ အသာထားပါဦး၊ အခု နင် ဘယ်လဲ၊ စွန်
သွားလွှတ်မလို့လား”

“ဘာလို့ ဒီလောက် စပ်စုတာလဲ”

နေမင်းဆန်းက သူ့ဆံပင်ကို ရအောင် ထောင်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ စွန်သွားလွှတ်မလို့”

ဟု ဖြေ၏။

“ဘယ်မှာ သွားလွှတ်မှာလဲ...ဟဲ့...ငါလိုက်မယ်”

သော်တာ့မျက်ဝန်းကလေးတွေက တောက်ပသွား

ရ၏။

စွန်မလွှတ်တာ ဘာလောက်ကြာနေပြီလဲ။

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး... နေခဲ့”

သူ အလှည့်ရောက်ပြီမို့ နေမင်းဆန်းက ခပ်မာမာ

တားမြစ်၏။

“ခဏလေးစောင့်ဟာ... ငါပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မလိုက်နဲ့”

“ငါတစ်ယောက်တည်းသွားရင် မကောင်းလို့ နင်နဲ့

လိုက်မှာ”

“ဟာဗျာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“မရှုပ်ပါဘူး၊ စွန်လွှတ်ချင်တာကြာပြီ၊ ဒီတစ်ရက်

တည်း လိုက်မှာပါ”

“လုံးဝပဲ၊ နောက်လဲကျနေပြီ၊ သွားမယ်၊ အိမ်မှာပဲ

နေဝမ်းပါ”

နေမင်းဆန်းက ယတိပြတ် ပြော၏။

“အင်းလေ... နင့်အကြောင်းတွေပဲ ပျင်းပျင်းနဲ့
မေမေ့ကို တိုင်ပြောတော့မယ်”

“ဘာ”

“နင်မှ မခေါ်တာ”

နေမင်းဆန်း ခဏငြိမ်သွားကာ...

“အကြာကြီး စောင့်ရမှာပေါ့”

ဟု တထစ်လျှော့လိုက်၏။ မေမေနှင့် တိုင်ပြောမှာ
ကြောက်လို့ပါ။

“အမယ်လေး... မကြာရေးချ မကြာ”

“သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပါမှ”

“အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေများ ငါ့ကို တစ်ယောက်မှ
မိမိရတာ မဟုတ်ဘူး”

နေမင်းဆန်း မျက်နှာပြုံးသွားကာ...

“မပိုးရဲတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စွာလို့ ကြောက်တာ
နော့မှာ”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ခဏပဲ စောင့်မယ်”

“အေး”

သူမ ဖြေသံလေးက တက်ကြွနေ၏။

ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်နှင့် ခေါင်းစွပ်ပါသော တီရှပ်ကလေးကို ကမန်းကတန်း ဝတ်ပြီး မှန်ထဲကြည့်ကာ ဖြေထွက်ခဲ့သည်။

မိဘတွေက သူမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်သည်။ ဖေဖေရော မေမေပါ အရမ်းချစ်ပြီး အရာရာပြည့်စုံစေရုံမက လွတ်လပ်မှုပါ အပြည့်အဝ ပေးသည်။

တော်ရုံကိစ္စလေးတွေမှာဆို လွတ်ပေးထားသည်မဆူ မငေါက် မချုပ်ချယ်။

ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆန္ဒနှင့် ကိုယ်ဆုံးဖြတ်။

“မေမေ” ဟု အော်ခေါ်ရင်း မေမေအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

“အပြင်သွားတော့မလို့လား သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့... နေမင်းဆန်းလည်း ပါတယ်”

“အေး... အေး”

မေမေပါးကို တစ်ချက်မွှေးလိုက်ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့၏။ လှေကားက ဆင်းလာတော့ နေမင်းဆန်းက အိမ်ပြင်ထွက် ခဲ့ တံခါးတောင် တွန်းဖွင့်နေပြီ။

သူ့လက်ထဲမှာ ရစ်လုံးနှစ်လုံးနှင့်...

“မြန်မြန်လာလေ၊ စွန်တွေ ကောင်းကောင်း ကိုင်၊ ပြီကုန်မယ်”

“သိပါတယ်၊ နင် မရှည်မိနဲ့”

ညှော်ခန်းစားပွဲပေါ်က စွန်တစ်ထပ်ကြီးကို ကောက်ယူခင်း နေမင်းဆန်းဆီ မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။ ပြီးမှ ကမန်းကတန်း အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့ရတော့၏။ ခြံပြင်မှာ ကားတစ်စီး ဆောက်နေပြီ။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါမှာမို့လည်း နေမင်းဆန်းက
မခေါ်ချင်တာပါ။ သော်တာဆန်းကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို နည်းနည်းကလေးမှ ရှိုးတို့
ရှန်းတန်း သရိုးသရီ မဖြစ်မိပါ။

အာရုံထဲမှာကို မရှိတာပါ။ စိတ်ကူးထဲမှာ စွန့်လွှတ်ချင်
တာပဲ ရှိသည်။

တီဗွီဂိမ်း ကစားနေရာမှ သော်တာဆန်းစက အားပါး
တရ ပြုံးမိ၏။

“ဟိ... ဟိ... ငါနိုင်ပြီ”

နေမင်းဆန်း မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေ၏။

စောစောတုန်းကလိုမဟုတ်၊ သူက ရှုံးရင် ညစ်တတ်
သည်။

“ကဲ ကဲ... ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပြောထားတဲ့
အတိုင်းပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အမယ်... ရှုံးတဲ့ လူလေသံကလဲ”

“ဒီပွဲက မရှုံးသင့်ဘဲ ရှုံးတာပါဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ”

“ဒီလောက် ထပ်တလဲလဲ ကစားမှတော့ အခြေအနေ က တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မဆိုင်ဘူးနော်၊ ခုမှ မငြင်းနဲ့၊ နင် စောစောက တစ်လုံးကျောသရေတောင် ပေးထားတာ၊ ခုဥစ္စာက အပြတ် အသတ် နိုင်တာပဲ၊ ဒီမျက်နှာမဟုတ်ဘူး”

“အမှန်ဆို လုံးဝ မရှုံးထိုက်ဘူး၊ ကံမကောင်းလို့”

“အို... နင်ရှုံးတာ ရှုံးတာပဲ”

“ဘာလို့ ရှုံးရမှာလဲ”

“နင်နော်... လောင်းတုန်းက လောင်းထားပြီး ခုမှ ညစ်မယ်မကြုံနဲ့”

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ လောင်းထားတာ ဒီပွဲမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မကစားခင်က အဲဒီလို ပြောပါလား၊ မရဘူး၊ မရဘူး”

တိဗ္ဗိတောင် မပိတ်အားဘဲ နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံ နေကြ၏။

“ဘာလဲဟ . . . ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကတိလဲ တည်ဘူး”

“ဘယ်သူက ပြောလဲ၊ ဘာကတိလဲ”

“အေး... တွေ့မယ်”

သော်တာဆန်းစက သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သူ့အနား ချောက်သွားရ၏။

“ဆံပင် လာမဆွဲနဲ့... မကြိုက်ဘူး”

သူမကြိုက်မှန်း သိတာမို့ သော်တာဆန်းစက ရ အောင် ဆွဲဖို့ ပြင်သည်။

“သူ့အလှည့်ကျ ကြောက်တတ်လိုက်တာ၊ ကဲဟယ် ဘယ်ရမလဲ”

သူက သော်တာဆန်းစ လက်တွေကို ဖမ်းချုပ်ထား
ဆီးပြီး ရှုတ်ယှက်ခတ်ကုန်၏။ လုံးထွေး ဆူညံနေရ၏။

နေမင်းဆန်းက သော်တာ နှာဖျားကို ဖိညှစ်ဆွဲ
လိမ်သည်။

အရမ်းနှာသွားတာမို့ သူ အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲကာ
ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။

နေမင်းဆန်းက သူမ တကယ်လုပ်ပြီဆိုတာ သိတော့
ရအောင် ရုန်းကန်ပြီး ရယ်သံနှင့် မေမေ့ဆီ တက်ပြေး၏။

‘မေမေက ဆူညံသံအသံတွေကြောင့်လားမသိ
လှေကားထိပ်ကနေ ဟဲ့...ဟဲ့ ဟု လှမ်းအော်နေသည်။’

သူက မေမေ့ကို တွန်းတိုက်မတက် စွတ်ပြေးသည်။
“ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ မကြီးမငယ်

ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား”

မေမေ့ဟန်တားနေသည့်ကြားကပင် ရန်ပွဲက မပြတ်
သူက မေမေ့နောက်မှာ သွားပုန်းသည်။

သူမက အတင်း လိုက်ပြီး ထုရိုက်နှင့်မို့ မေမေက
“ဟဲ့...ပြောနေတာ၊ မရဘူးလား”

ဟု အော်တော့သည်။

“သူ အရင်ရန်စတာ”

“အတူတူပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး၊ ဘယ်နှယ် ဒီအရွယ်
ကြီးတွေ ရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့”

“သူ့ဆံပင်ဆွဲတာ မေမေ”

“သူ နှာဖျားလာဆွဲတယ်၊ နီရဲသွားပြီ”

“မပြီးတော့ဘူးလား”

မေမေ စိတ်တိုသံနှင့်ဆိုမှ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ကျ
သွား၏။

“မောင်နှမလေး ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ပြေပြေ
လည်လည် ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး”

မေမေက စိတ်ရှုပ်သလို ရေရွတ်သည်။

မေမေ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးလိုက်မိပါလား

ဟု တွေးမိကာ သော်တာ ခေါင်းလေးငုံ့မိ၏။

မေမေက မကြာခဏ မူးတတ် မောတတ် အကြော

တတ်တတ်ပြီး သွေးတိုးလည်း ရှိသည်။

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ”

ဟု ဖြေရှင်းမိသည်။

“အေးလေ . . . မိန်းကလေး မဟုတ်လားကွယ်၊

သိမ်မွေ့တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်မောင်နှမချင်း ဘာလို့

ဒီလောက်ဝန်းဝန်းကြနေရတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရပါဘူး မေမေ”

ထုံးစံအတိုင်း ကတိပေးလိုက်ပေမယ့် မကြာခဏ

ဝန်းဝန်းကြနေကျမို့ မေမေလည်း ယုံမှာတော့ မဟုတ်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ရေမိုးချိုးကြတော့၊ ထမင်းစားမယ်”

ဟု မေမေက ဆို၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ချိုးမယ်မေမေ”

သော်တာဆန်းစက ခေါင်းညိတ်ပြီး မေမေအနားက

ထွက်လာခဲ့၏။

မေမေက သူတို့ မောင်နှမကို အင်မတန် ချစ်သည်။

သူတို့ကလည်း မေမေ့ကို ချစ်ပါသည်။

“သော်တာ... ကြည့်စမ်း၊ ခုထိ အိပ်တုန်းလား”

ခြေသံနှင့်အတူ မေမေအသံကိုပါကြားလိုက်ရသည်။

သူမ မထူးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ”

မေမေက သူမကို ဖြည်းဖြည်း လှုပ်နှိုး၏။

“အင်း...”

“ဘာလို့ မထသေးတာလဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး စားချင်တယ်
ဆို အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ၊ နေမင်းဆန်းတောင် နိုးတာ ကြာပြီ
သမီးရဲ့”

မုန့်ဟင်းခါးဆိုတော့မှ ဖျတ်ကန် လူးလဲသသည်။

မေမေက အိပ်ရာသိမ်းပေးပါသည်။
 သူမက ကမန်းကတန်း ရေချိုးခန်းဝင်သည်။
 မေမေက စောစောစီးစီး အိပ်ရာက နိုးတတ်သည်။
 နေပြင်အောင် အိပ်နေတာ မေမေမကြိုက်။
 နှိုးမလာလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာနှိုးတတ်မြဲ။
 မေမေ စောင့်နေတာမို့ မြန်မြန် မျက်နှာသစ်ကာ
 အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။
 နေမင်းဆန်းက စားပွဲမှာ ရောက်နှင့်ပြီ။
 တိဗ္ဗိဂိမ်းရှုံးခဲ့တာကို ညစ်ထားတာမို့ သူ့ကို နောက်က
 နေ လက်သီးတစ်ချက် ရွယ်မိ၏။ သွားတော့ မထိရဲ၊ မေမေ
 ဆူမှာ စိုးလို့ပါ။
 သူမလည်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ အားပါးတရ မုန့်ဟင်းခါး
 စားမိသည်။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မေမေက အစား
 အသောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ပေးတတ်
 သည်။

ဈေးကိုတော့ မေမေ သွားလေ့မရှိ၊ ကောင်မလေးကို
 ဈေးလွှတ်ဝယ်ခိုင်းတတ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သော်တာဆန်းစ
 ကို ဈေးလွှတ်ဝယ်ခိုင်းတတ်သည်။
 “မေမေ ဈေးလွှတ်စရာရှိသေးလားဟင်”
 မုန့်စားလက်စနှင့် သတိရတာမို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။
 မေမေက “မရှိဘူး” ဟု ဖြေ၏။
 နေမင်းဆန်းက အရမ်းကို ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ
 ပါရောလား။
 သူမက သူ့ဘက် မကြာခဏ မျက်လုံးစေ့ကြည့်နေ
 တာမို့ မုန့်စားရင်း သူ တစ်ခုခုစဉ်းစားနေပုံရတာကို အကဲ
 ခတ်မိသွား၏။ ငြိမ်သက်ကာ မျက်နှာပျက်နေ၏။
 “နေမင်းဆန်း... သူ့ဘာဖြစ်နေသလဲ”
 ထူးထူးခြားခြား အသံတိတ်နေသည်။
 “သော်တာ”
 “ဟင်... ဘာလဲ”

“မုန့်စားပြီးရင် အခန်းထဲ လာခဲ့ဦး၊ ပြောစရာရှိတယ်”
သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရကာ...

“ဟဲ့... ဘာတုံး၊ ဘာပြောမှာလဲ”

ဟု အလျင်စလို မေးမိသည်။

“ဆိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့
ပြောမယ်”

ဟု နေမင်းဆန်းက ထထွက်သွားသည်။
သော်တာဆန်းစလည်း သိချင်တာမို့ ထလိုက်ခဲ့၏။

“ပြော၊ ဘာကိစ္စလဲ”

သူ့မျက်နှာကလေး တကယ်ပျက်နေသည်။

သူ့ဘေးနားထိုင်ချလိုက်ကာ...

“နင် ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ပိုက်ဆံလိုပြန်ပြီလား”

သူ့က ခေါင်းခါပြီး စိတ်မရှည်သံနှင့်...

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဖြေတာမို့ သူမ မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားရ
သည်။

“ဆရာမကဗျာ... မကြီးမငယ်နဲ့ မေမေ့ကို ခေါ်တွေ့
မယ်တဲ့”

“ဟဲ့... နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ”

“မေမေက နင့်ကို ဆရာမဆီ သေသေချာချာ အပ်
ထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နင့်ရည်းစားရနေပြီလား၊ အဲဒါ တိုင်မလို့လား”

“ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမ
က အထင်လွဲနေတာ၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အဲဒီ
ကောင်မလေးကို ငါက မာနကြီးလွန်းလို့ အမြင်ကပ်နေတာ”

“အဲဒီတော့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ နင်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟာ... မေမေခေါ်တော့ ငါသွားလို့ ဖြစ်မလား၊
မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောရင်ရော”

“ဖုန်းမဆက်လောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟယ်၊ ငါ့ပါ ကြံရာပါ ဖြစ်နေမယ်”

“သော်တာဆန်းစ”

နေမင်းဆန်းစက ခပ်ပြတ်ပြတ် ခေါ်သည်။

“စွန်လွှတ်ဖို့ လိုက်ချင်တုန်းက ဒီမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး၊
သိချင်းဆို ဂစ်တာတီးခိုင်းတုန်းက ဒီမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး”

“မေမေ့ကိုပဲ ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“မေမေ့ကို ခေါ်လို့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေ စိတ်ညစ်
ရမယ့်ကိစ္စ ငါ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဪ... ဟော ဒါဆို အစကတည်းက ဆင်ခြင်ပီ
လား၊ အခုမှ သိပ်သိတတ်နေတယ်”

“နင် လိုက်ခဲ့လည်း ရပါတယ်”

“ပြီးရော ပြီးရော လိုက်ဆိုလည်း လိုက်တာပေါ့”

“နင် မဆိုးဘူး အားကိုးရတယ်”

“တစ်ခုခုဆို ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်”

“အေးပါ၊ ငါ ရှင်းမှာပါ”

သော်တာဆန်းစကပါ ထိုကိစ္စကို မေမေ မသိအောင်
တက်ညီလက်ညီ ဖုံးထားပေးဖို့ ရည်ရွယ်မှုတော့ အပြစ်က
တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ဖြစ်သွားရပြီ။

နေမင်းဆန်းစက ဘာတွေများ လုပ်ထားလို့ သူ
ဆရာမက တကူးတက ခေါ်တွေ့ရတာလဲ။

သူမ စဉ်းစားလို့မရ။

နေမင်းဆန်းစတို့ တီချယ်ဆီ မောင်နှမနှစ်ယောက်
သား ရောက်သွားကြတော့ တီချယ်က သော်တာဆန်းစကို
“မေမေ နေကောင်းလား” ဟု မေးပါသည်။

သော်တာဆန်းစကို နေမင်းဆန်း အကြောင်းတွေ
ပြောပြ၏။

ကျောင်းပျက်တာတွေ၊ စီးကရက် အရမ်းသောက်
တာတွေ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်တာတွေ၊
ချဉ်းစားရှုပ်တာတွေ၊ တကယ်ပါပဲ။

မေမေ့ဆီ တီချယ် (teacher) ဖုန်းဆက် ပတ်နိုင်ဖို့
သော်တာက တော်တော် ပြောယူရသည်။

ထိုအချိန်ခဏလေးမှာပဲ...

သော်တာဆန်းစ ဘဝထဲကို 'သူ' ဝင်ရောက်လာခဲ့တာပါ။

သူက ထမင်းချိုင့်နှင့် တီချယ်သီ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ တီချယ်နှင့် ဘာတော်သလဲ မသိ။ 'မမ' ဟု ခေါ်တာတော့ ကြားမိသည်။

သပ်ရပ်သော ဝတ်စားပုံ၊ မားမတ်သော အရပ်နှင့် ဆွဲဆောင်မှု အားပါသော သူ့သဏ္ဌာန်ကို သော်တာဆန်းစ ငေးမောသွားရသည်။

ဆံပင်ပုံစံက တိုတိုကပ်ကပ်နှင့် ဥပမိကောင်းသော မျက်နှာချောချောက ကြည့်ကောင်းလှသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ” ဟု နေမင်းဆန်း သိလိုသိငြားမေးကြည့်မိ၏။

“ဘယ်သိမလဲ”

နေမင်းဆန်းက ခပ်တင်းတင်း ပြောသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဖြိုးလျှံဘက်က သူ့ဆီ စူးစမ်းစိုက်တန်နေသော မျက်ဝန်းကလေးကို သတိပြုမိသည်။

မမခင်ခင်ဘက်က ဆီ ဝင်သွားကတည်းက ထိုမျက်နှာကလေးကို သတိထားလိုက်မိတာပါ။

သူကလေးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက်မှာ ဖြိုးလျှံဘက်က ရင်ထဲ ငြိမ့်ညောင်းသော သံစဉ်လှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွား၏။

မျက်နှာကလေး စူစူပပ်ပပ်နှင့် ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

သူမ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ခဏခဏ ဆုံရတာ ရင်ထဲ ပျော်သလိုလို ဖြစ်သည်။

မမခင်ကို ထမင်းချိုင့်ပေးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ပြန်လှည့်မိတော့ မျက်လုံးစူးစူးကလေးနှင့် တန်းကန် ဆုံသည်။

ရှုတ်တရက် ထိုနေရာလေးကပင် မခွာချင် ဖြစ်မိသည်။

မသိမသာ မျက်နှာလွှဲသွားတော့ ရင်ထဲ ဘဝင်မကျ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နောက်တစ်ကြိမ် မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မျက်စိ မှိတ်
ပြလိုက်မိသည်။

သူ ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
ရင်မခုန်ခဲ့ဘူးပါ။

ရင်ထဲက စေ့ဆော်မှုကြောင့် လူက မထိန်းနိုင်ဘဲ
လှုပ်ရှားသွားမိတာမျိုးပါ။

သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ မှော်မျက်ဝန်းတစ်စုံ
ဖမ်းစားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ကိုလူချော မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတော့ ပင့်သက်
ခိုးရှိက်မိ၏။ သူမကို မျက်စိမှိတ်ပြသွားတာကို နေမင်းဆန်း
များ မြင်သွားသလား ဟု အကဲခတ်မိ၏။

အပြန်လမ်းမှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် မောင်နှမနှစ်
ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။

“ဒေါ်ခင်ခင်ဘကိုး... တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ဦးမယ်”

ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။

“နင်ကလည်း ဆရာမပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟု နေမင်းဆန်းကို ဖျောင်းဖျနေရသည်။ တကယ်
တမ်း လွန်တာကဖြင့် သူ။

ရင်ထဲမှာတော့ အလိုလိုနေရင်း ပူနွေးနေရတာ
အမှန်ပါ။ ခဏလေးမြင်ခဲ့ရသော မျက်နှာက မျက်လုံးထဲမှာ
စွဲထင်နေသည်။ ပြုံးပြပြ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက သော်တာဆန်းစ
ကို သတိလက်လွတ် ဖြစ်စေသည်။

သူ့ကြောင့် ရင်ခုန်သွားမိတာ အမှန်ပါ။ အဲဒီလို
ဘာကြောင့် ဖြစ်ရမှန်းမသိ။

“သော်တာ”

“ဟင်”

“ငါ နင့်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

အတူတူ ထမင်းစားနေကြရင်း သော်တာက မေး
လိုက်၏။

“နင့်ကို စိတ်ဝင်တစားမေးမယ့် သူတွေဘာတွေ ရှိ
လာပြီဟု မဆိုးဘူး”

ဟု ရွတ်နောက်နောက် ဆိုပါသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နင်း... ငါ့ကို လာမစနဲ့”

သော်တာဆန်းစက စားလက်စ တူနပ်ချောင်းနှင့် သူ့ကို ထိုးဖို့ ရွယ်၏။

“ကကယ်ဟ၊ စတာမဟုတ်ဘူး၊ တိချယ့်ဆီ နင်လိုက်လာတဲ့နေ့က တွေ့တဲ့သူလေ၊ အဲ့ဒီလူ”

“ဘာ”

သော်တာ မျက်ခုံးရှုံ့မိ၏။

ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ကနဲ့ ခုန်ပြီးမှ လှိုက်ကနဲ့ အေးသွားရသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ။

ဒါလေးကြားလိုက်ရတာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နှင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်ရတယ်လို့။

“ငါ ဘော်ဒါတစ်ယောက်ကို သူက လာမေးတာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါက ညာပါမလား၊ မဟုတ်ဘဲ ပြောပါမလား၊ မေမေရေ... မေမေ့ သမီးစွံပြီ”

“ဟဲ့... လျှောက်မအော်နဲ့၊ နင်နော်...”

“ဘာဖြစ်လဲဟ”

“မေမေ ကြားရင် ကကယ်မှတ်နေလိမ့်မယ်”

“မှတ်ပေလေ့စေပေါ့”

“အေးပါ၊ ရပါတယ်၊ ဪ... ဪ... နင်က လုပ်စတိုရီ။ ငါက ဖြစ်ရပ်မှန်၊ နင့်အမှန်အကန် ဇာတ်ရှုတ်တွေ ငါပြောပြလိုက်မယ်၊ အော်လိုက်လေ”

နေမင်းဆန်းစ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ကြောက်မှန်းသိရင် ဖြေခြောက်နေမှာ။

သူ့ကို ပြန်ခြောက်လိုက်မှ ငြိမ်သွားသည်။

“ငါ ဘော်ဒါက နင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်စတင် တောင်းသွားသေးတယ်”

သော်တာဆန်းစက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးကာ တစ်ခုခုကို
ချုတ်ကနဲ သတိရသွား၏။

နေမင်းဆန်းကလည်း...

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

ဟု ထအော်သည်။

သူလည်း စဉ်းစားမိပြီ။

ည...ညဆို ဖုန်းခေါ်ပြီး စကားမပြောတာ။

“ညဘက်လာတာ သူ့ဖုန်းလား”

“ဘယ်သိမလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောမိ၏။

ကိုယ်က အဲဒီလို ထင်မိတယ်ပဲထား၊ အတင်းကို

ဝန်ခံစရာလား သော်တာက မိန်းကလေးပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ နေမယ်၊ ဖြိုးလျှံဘကိုး”

“အဲဒါ သူ့နာမည်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သော်တာဆန်းစက တိုးတိုးကလေး ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဖြိုးလျှံဘကိုး”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ပုံစံကြီးက အထာကြီးလိုလိုလို
ဆရာကြီးလိုလို သူတော်ကောင်းမျက်နှာနဲ့”

“ဟယ်တော့ နင်က ဘာလို့ ကြည့်မရဖြစ်နေရ
တာလဲ”

ဟု တအံ့တဩ မေးမိပါသည်။

‘နှမထိ စားကြည့်’ ဆိုတာမျိုး နေမင်းဆန်းစက ရန်
လုပ်ပြဿနာ ရှာချင်ပုံမျိုးပါလား။

သော်တာဆန်းစက ဖွဖွပြီးသည်။

ဘာမှ မဖြစ်သေးဘဲနှင့် ခုလောက် ပြဿနာလုပ်
ချင်နေတာ... တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်လာပြီဆို သိုသိုသိပ်
သိပ် သူမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားရမှာ။

“နင် လုပ်ပုံနဲ့ ငါ့ကို ပိုးပန်းမယ့်သူ မရှိဖြစ်တော့မှာပဲ”
ဟု အရယ်တစ်ဝက်နှင့် နောက်မိ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ပုံစံကို ငါ ကြည့်မရတာ”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ အမှန်တကယ်ပေါ့၊ သားအလိမ္မာပေါ့၊
အရည်အချင်း ပြည့်စုံတယ်ပေါ့၊ ရန်မဖြစ်ဘူး၊ အရက်
မသောက်ဘူး၊ လောင်းကစားကင်းတယ်၊ အရှုပ်အရှင်းကင်း
တယ်၊ အဲဒါတွေကို သူက ဂုဏ်ယူမော်ကြားနေတာ”

“ဪ... ဟုတ်တာပဲလေ၊ နင်ပြောတာ အကောင်း
တွေချည်းပဲ ပြန်လည်း စဉ်းစားပါဦး”

နေမင်းဆန်းစက မျက်မှောင်ကြုတ်နှင့်...

“အဲဒီလို ကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ထားတာတွေ
မကြိုက်တာပေါ့”

“မကြိုက်ရအောင် အဲဒီအရည်အချင်းတွေနဲ့

နှင့်ရည်းစားကို လာလုနေလို့လား၊ နင့်ပြိုင်ဘက်လည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က ဘာလို့ ဒီလောက် ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေ
ရတာလဲ၊ အံ့ပါရဲ့”

“အေးပေါ့၊ တော်သေးတာက ဒီကောင်က ငါ့ညီမ
လာကြိုက်တယ်၊ ငါ့ရည်းစားလာလုရင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ၊
ငါနဲ့ တွေ့သွားမယ်”

သူမက တိတ်တဆိတ်နှင့် နေမင်းဆန်းစ ဒေါပွနေ
တာကို ကြည့်နေမိ၏။

သူ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ငြင်းလောက်
စရာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိပါလား။

သူဟာ ထင်ထားတာထက် အဆများစွာ အားကိုး
လေးစားချင်စရာ ဖြစ်နေပြီ။

သူက သော်တာဆန်းစအကြောင်းတွေ စုံစမ်းသတ်
လား၊ ဒါဆို ဘာတွေ သိသွားပြီလဲ။

ကောင်လေးတွေဆို ခင်ခင်မင်မင် စကားပြန်ဖြော
တတ်တာ သိသွားပြီလား။

နေမင်းဆန်းစနှင့် စွန်လွတ်တာ၊ တစ်ခါတလေ
ဘောလုံးကန်လျှင် လိုက်သွားတတ်တာ၊ အဲဒါတွေရော သိ
ကုန်ပြီလား။ သူ စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားမှာလား။

သူ နောက်ဆုတ်သွားမှာ ကိုယ်က ပူပန်နေတာလား။
ပူစရာလိုလို့လား။

ကိုယ်က ဘာလို့များ သူ့အကြောင်းတွေ အများကြီး
တွေးနေမိသလဲ။

သူ့ဘက်က ခုထက်ထိ ဘာမှ မဆက်သွယ်။

ညညဆို ဖုန်းသံတစ်ချက် နှစ်ချက်မြည်ပြီး အသံမပေး
ဘဲ ငြိမ်နေတတ်တာလည်း သူ့ပါပဲ ဟု တထစ်ချ ပြောလို့
မရ။

ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာဆန်းစက အရပ်ကလေး ပွေ့ပိုက်ကာ
နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးတေးတေးနှင့် စည်းချက်မြန်
ဆန်။ ကိုယ်ရင်ခုန်နေမိပါလား။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟင်”

မြန်းစားကြီး သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သော်တာဆန်းစ
ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ကနဲ ရပ်တန့်သွားရသည်။

လာသူက ရွန်းရွန်းမြေ ကြည့်လို့ပါလား။

သူ မျက်လုံးတွေက သူမဆီမှာ စိုက်တန့်ငြိမ်သက်
နေ၏။

ကိုယ်လှည့်ပြန်ရမလား။

ဆက်လျှောက်ရမလား။

သော်တာက မကြည်ဖြူသာတို့ ခြံဘက်ကို လာနေ
ပြီ။ ကိစ္စရှိရှိ မရှိရှိ လာတတ်သူ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မကြည်ဖြူသာတို့ ခြံထဲမှာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာ
ရင်ထဲ မွန်းကြမ်းလိုက်ခုန်သွား၏။

သူ ဘယ်လိုလုပ် သည်အိမ်ကို ရောက်နေပါလိမ့်။
သူ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်။

ဘေးမှာ ကပ်လျက် သော်တာဆန်းစတို့ အိမ်ရှိတာ
သိပါရဲ့လား။

သူ့အကြည့်တွေက ချိုမြိန်စာသက်ပါလွန်း၏။

“သော်တာ”

အနားကို ဖြတ်ကနဲ လျှောက်လာပြီး ခေါ်တော့ အံ့
မိ၏။

သူက အရမ်းလျှင်မြန် ဖျတ်လတ်လွန်းသည်။
ထွက်လှည့်ပြေးချိန်မရ။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ ဝမ်းသာစရာကြီး”

အားပါးတရ ရေရွတ်ပြီး သူမအနီးသို့ တိုး
ရပ်လာ၏။

“မမနဲ့ မကြည်ဖြူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ အဲဒါသိရဲ့လား”

ဟု သူက တက်တက်ကြွကြွ မေးသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ သော်တာကို တွေ့ရတော့ အံ့သြ
ဝမ်းသာနေပုံမျိုး။

“မနေ့ကလည်း လာသေးတယ်၊ သော်တာတို့ အိမ်
ဘက် ကြည့်တယ် မတွေ့ဘူး”

သော်တာဆန်းစက စကားမဆိုဘဲ မျက်လွှာချသည်။
သူ့မျက်လုံးစူးစူးများ၏ အကြည့်နက်နက်က လူကို ဖောက်
ထွက်မတတ်ပါပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဖြိုးလှံ့ဘကိုးက ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးကာ မေးလာ
တော့ သော်တာဆန်းစက ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်မိ၏။
နီးကပ်သွားလိုက်တာ သူ့ထွက်သက်ငွေ့ငွေ့က သော်တာ
မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသလိုပါ။

သူ ဘယ်လိုလဲ။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ
ကြာပြီ၊ ဖုန်းခေါ်ပြီးလည်း မပြောရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဟော... သူဝန်ခံလာပြီ။

သော်တာဆန်းစ ထင်တာ မှန်သွားပြီ။

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အဲဒါမျိုးတွေ မလုပ်ဖူးဘူး”

ပြီးလျှင်ဘကိုးက သူမကို ရွန်းရွန်းစားစား မချင်မရဲ
ကြည့်ကာ နေ၏။

အခုချက်ချင်းပဲ လက်ဆွဲတော့မလိုလို

အခုချက်ချင်းပဲ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်တော့မလိုလို
နှင့် အသက်ပါ လှိုက်လှဲလွန်းတော့ အနေခက်ကာ ဘာပြော
ရမှန်းမသိ။

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော
ရအောင်”

အခုမှပဲ သူက သက်ပြင်းတရှိက်နှင့် နောက် အနည်း
ငယ် ဆုတ်သွား၏။

သော်တာဆန်းစက လက်ထဲကိုင်ထားသော မုန့်ဗူး
တလေးကို တင်းတင်း ဖိဆုပ်ထားမိ၏။

မကြည်ဖြူသာတို့အိမ်ဘက်ကို မေမေက မုန့်ပို့ခိုင်း
လိုက်တာပါ။ နေမင်းဆန်းစ မရှိလို့ သူမကို လွှတ်တာ။

သူက သစ်ပင်ရိပ်အောက်ရှိ ထိုင်ခုံကလေးစီ လျှောက်
သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ၊ ကြိုက်ရင် ကြိုက်
တယ် တဲ့ပဲ။ မပိုက်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သော်တာ့ကို မြင်
မြင်ချင်းပဲ သဘောကျသွားမိတယ်”

ခုံမှာ ထိုင်ပြီးတာနှင့် သူက စပြောတော့သည်။

“ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်၊ မပြောရဲတာ မဟုတ်
ဘူး၊ လူချင်းမသိတော့ ကြောက်နေတာပျ၊ ကျွန်တော် ဖုန်း
ထဲပြောလည်း မပြောချင်ဘူး”

မျက်နှာကလေး ထူအမ်းတက်ကာ သူ့စကားတွေကို
ထိုင်နားထောင်နေရပါသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ တည်တည်ကြည်ကြည်။

သော်တာ့အတွက်တော့ ထူးဆန်းနေပါသည်။

သူ... အဲဒီလိုတွေ ပြောနေတာ ယုံရမှာလား။

နေမင်းဆန်းစဆီက ကြားခဲ့ပေမယ့် တိတိကျကျ

ယုံကြည်လို့ မရခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော်က အဲဒီလို အတွေ့အကြုံတွေ မရှိဘူး
အခုလို ပြောဖို့ ကျွန်တော် တော်တော်သတ္တိမွေးရတယ်၊ ငြင်း
လိုက်မှာလည်း အရမ်းကြောက်တယ်”

သူ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြည့်နှင့်ပါ။

“တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမလဲ”

“ဗျာ”

သော်တာဆန်းစလည်း ဘာတွေ ပြောမိမှန်း မသိပါ။

“ကျွန်မ...”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

စကားလုံးတွေ ရှာမရ၊ ထစ်ငေါ့နေသည်။ ရင်ခုန်သံ
ကလည်း တဒိန်းဒိန်းပါပဲ။

အချစ်သည် လူကို အယောင်ယောင် အမှားမှား
ဖြစ်စေတတ်ပါသလား။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်စေတတ်ပါသ
လား။ ကတုန်ကယင်နှင့် ဘာမှ မပြောတတ်အောင်ပါပဲ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး
လေးလေးနက်နက် ရည်းစားစကားပြောခံရတာ ဒါ ပထမ
ဦးဆုံးပါ။

ရင်ခုန်သံတွေလည်း ဆူညံဝန်းဒိုင်းကြနေပါပြီ။

နှုတ်ခမ်းကလေးကို အသာဖိကိုက်ထားမိ၏။

တစ်ထိုင်တည်း အဖြေပေးလို့ မဖြစ်ပါ။

သူ့ကို ငြင်းဖို့ မရည်ရွယ်ဖူးပဲထား...

မိန်းကလေးတို့ ဣန္ဒြေတို့ ဘာတို့ ရှိသေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပေးပါ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူက ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်ကာ ဆိုလာ၏။

သော်တာဆန်းစ ကိုယ်လေးကျွဲကံ ထိုင်နေမိ၏။

မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းစက်စွာနှင့် အညှို့ခံထားရသလို ဖြစ်ကာ
နေ၏။

“တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါ။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လို့
ရမလား၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မယ်လေ”

ဖြိုးလှုံဘကိုးက အားမလိုအားမရဖြစ်လာ၏။

မတုန်မလှုပ်အေးစက်စက်နှင့် သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ
တအံ့တဩလေး ဖြစ်နေတော့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိ
တော့ပါ။

ဘယ်လိုလေးလဲ။

သူ့ကို မယုံတာလား၊ ကြောက်နေတာလား။

“သော်တာ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား”

“ခုမှ သိကြတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိတာ ကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော်
ညှို့လို့ အခုမှ သော်တာရှေ့ ရောက်လာတာပါ”

သူ့စကားက မှားနေပါပြီ။

သူက သော်တာရှေ့ကို ရောက်လာတာမဟုတ်။

သော်တာက သူ့ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာခဲ့တာပါ။

သော်တာသာ မကြည်ဖြူသာတို့ အိမ်ဘက်ကို
ရောက်မလာခဲ့ရင် သူက ဘယ်လောက်ကြာမှ သော်တာ
ရှေ့ ရောက်လာမည်မသိနိုင်။

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့
ရအောင် ဆိုင်တစ်ခုခုကို သွားကြရအောင်”

အမယ် . . . မယ်။

ရိုးသားပါတယ်၊ ရိုးသားပါတယ် တဖွဖွ ပြောနေပြီး
ချိန်းတတ်လိုက်တာ။

မပြန်လွန်းဖူးလား။ ရှင် ချိန်းဆိုတာကို လက်ခံသင့်
ရဲ့လား။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ”

သော်တာဆန်းစက ခေါင်းရမ်းသည်။

လွယ်လွယ်နှင့်လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါ။

သို့ သော်တာရှေ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရောက်လာတာကို လိုချင်
သေးသည်။ သူ့ဟာ အလွယ်တကူ ဇွဲလျှော့တတ်သူလား။
တစ်ခါ စကားပြောကြည့်ပြီး အဆင်မပြေတာနှင့် နောက်
ဆုတ်သွားမည့်သူမျိုးလား။ သူ သော်တာ့ကို တကယ်နှစ်
သက်ရဲ့လား သိချင်တာတွေ အများကြီးပါ။

မယုံကြည်လို့ စမ်းသပ်ချင်တာမဟုတ်။

သေသေချာချာ သိထားချင်လို့ပါ။

သူ့ကို မငြင်းလောက်ဖူးဟု ထင်နေတာလည်း မှား
တွက်စေမည်။ သူ့စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွားလည်းရှိစေတော့။

“ဟင့်အင်း . . . လက်မခံနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်မသွား
တော့မယ်”

ဟု မတ်တတ်ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူက
သန့်သွားပြီး

“ဟာ . . . ခဏနေပါဦး”

ဟု သော်တာရှေ့ ရောက်လာပြီး သွားလို့ မရအောင်
တာထား၏။

“ခဏနေပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှားသွားသလဲ၊
ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သွားလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာက ပျက်နေသည်။ သူ့အသံက အက်နေ
သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက စိုးထိတ်နေသည်။ အံ့ဩမှုကို
နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။

သူက ဘာကြောင့်များ သော်တာက တထိုင်တည်း
နှင့် သူချိန်းဆိုမှုကို လက်ခံလိမ့်မယ်ဟု ထင်ထားခဲ့သလဲ။
တွက်ဆထားခဲ့သလဲ။

ငြင်းပိုင်ခွင့် သော်တာမှာ ရှိပါသည်။ စဉ်းစားခွင့်လည်း
ရှိသင့်သည်။ သော်တာ လက်မခံတာ မှားသလား။

“ခဏ ထိုင်ပါဦးဗျာ”

သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ပေတေရပ်နေမိ၏။

သူ့ဆန္ဒတွေကို တမင် ဆန့်ကျင်တာမဟုတ်။

သူ့လေးနက်မှုကို မြင်တွေ့ချင်တာပါ။

သူက မထင်မှတ်ဘဲ သူမ လက်ကောက်ဝတ်ကလေး
ကို တင်းတင်းဖမ်းဆုပ်လာ၏။

“ဟင်...”

အံ့အားသင့်သွားပြီး ဆတ်ကနဲ ရုန်းမိ၏။

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော် အရမ်း
မျှော်လင့်ထားတာ။ တစ်ခုခုကို သေချာသိပါရစေ၊ ကျွန်တော်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တို့ ငြင်းနေတာလား၊ လက်မခံချင်တာလား၊ စဉ်းစားချင်သေး
တာလား”

“လွှတ်ပါ... လက်ကို အရင်လွှတ်”

“ကျွန်တော် မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊
ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်လိုက်ပါ”

“ရှင်... ဘယ်လိုလူလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း မပြန်နိုင်ဘူး”

သူက ဇွတ်တရွတ် ဆိုလာ၏။

ခက်ပါလား။

သည့်လူ ထင်ထားတာထက် ပြတ်သားနေ၏။

သော်တာဆန်းစ လက်ကို လုံးဝ မလွှတ်။

သူ့လက်ကနေ မမြင်ရသော သံလိုက်ဓာတ်တစ်မျိုး

ဆင်းဝင်ရောက်လာသလိုပါ။

ရှက်လည်းရှက်သည်။ ရင်လည်းခုန်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“လွတ်ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

“ပြောပြီးပြီ”

“ဒီလိုချည်း ထွက်မသွားပါနဲ့”

“အို... ဟိုမှာ သူများတွေ မြင်တော့မယ်”

သော်တာဆန်းစ စကားကို သူက လန့်ပြီး ဖျတ်ကနဲ
လက်အလွတ်မှာ သူ့ရှေ့က ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

သူက သော်တာဆန်းစကို ရပ်ကြည့် ကျန်ရစ်သည်
ဟွန်း... လူလည်း။

ချက်ချင်းကြီး ခေါင်းညိတ်ရမှာလား။

သော်တာ့ ရင်ထဲကို ရှင် လှစ်ဟကြည့်ဖို့ မကြိုးစား

နဲ့... မရသေးဘူး။

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ၏။

ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဖိကာ

သက်ရှိမိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ကို သော်တာ မလွန်ဆန်နိုင်။

သူ့မျက်လုံးတွေက ရုန်းမရအောင် ညှို့ငင်မင်းစား
သွန်းလှပါသည်။

သူနှင့် မဆုံအောင် ရှောင်နေမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သီချင်းသံတိုးတိုးကလေးကို ငြိမ်သက်နားထောင်ရင်း
မြည်လာသော ဖုန်းကို မကိုင်း။

ဖြိုးလျှာဘကိုး၏ ဖုန်းဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။

သော်တာဆန်းစက သူ့ကို ရှောင်နေဖို့ပဲ စဉ်းစားထား
တာ။ လောလောဆယ် ပုန်းနေဦးမည်။

သူ့အသံ မကြားချင်။ သူနှင့် မတွေ့ချင်သေးပါ။

‘နင်နဲ့တွေ့မှ ငါ့နှလုံးသားဟာ

လန့်နှိုးလှုပ်ခါ အချစ်အကြောင်း

သိခဲ့တာပါ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရင်ထဲမဆန့်အောင် ချစ်ခြင်းများစွာ

အလိုအလျောက်ဖြစ်လာ

အံ့ဩထူးဆန်းစရာပါ

ချစ်တတ်ခဲ့မိတာ

အဆိပ်တက်သလိုပါပဲလား။

No အဖွဲ့၏ သီချင်းအေးအေးကလေးတစ်ပုဒ်။

ထိုသီချင်းက သော်တာဆန်းစရင်ထဲကို ထိထိခို

ဝင်ရောက်လာ၏။

“အမက်မောဆုံးဟာ မျှော်လင့်ချက်ပါ

နင်ပေးတဲ့အရာ အိပ်မက်သစ်တစ်ခုပါဟာ

ပြန်စဉ်းစားရင် တကယ်ပဲ မင်းဟာ

ဟိုးရှေးဘဝက ငါနဲ့ ဖူးစာရှင်လား

ချစ်တတ်ခဲ့မိတာ အဆိပ်တက်သလိုပါပဲလား

မင်းကြောင့် ... မင်းကြောင့်ပါ

အရမ်းလည်း ချစ်တတ်ပြီ

ရင်ခုန်သံတွေ သိပ်မြန်

ကြင်နာပါတော့ကွယ်

အသည်းနှလုံးလှိုက်လို့ ခုန်တော့

အားလုံး မင်းကြောင့်ကွယ်

“သော်တာရေ”

နေမင်းဆန်းစ၏ အသံက သီချင်းသံထက် ပိုကျယ်

သောင်စွာ ထွက်လာ၏။

သွားပါပြီ ... သော်တာ့ဖုန်းပါပဲ။

မကိုင်ဘဲ ရှောင်နေလည်း မရတော့။

လက်ဖျားကလေးတွေ ရုတ်ချည်း အေးစက်လာ၏။

မိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် အခန်းတံခါး ထဖွင့်သည်။

“နင် ဖုန်းတဲ့ မေမေခေါ်နေတာ မကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သိချင်းသံလျှော့လိုက်လေ”

“အေးပါ”

“ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

သော်တာဆန်းစက ကက်ဆက်ကို သွားပိတ်သည်
ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူ့ကို ရင်မဆိုင်ချင်။
ဖုန်းဘေးနားလျှောက်လာပြီး နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်

၏။

ပြီးမှ ဆတ်ကနဲ ကောက်ယူပြီး...

“သော်တာ အိပ်နေပြီ”

ဟု ခပ်တည်တည် ညာလိုက်၏။ တစ်ဖက်က အသံ
တိတ်နေသေး၏။ နောက်မှ...

“အမယ်လေး၊ နင့်အသံ ငါက မမှတ်မိဘဲ
သော်တာရေ”

ဟု ပြန်အော်သည်။

“ဟယ်တော့”

သူငယ်ချင်း ဝေဝေ။ သူငယ်ချင်း ဝေဝေ ရှင်းလင်း
ပါလား။ သူက ဦးရှင်းလင်း၏ သမီး ဝေဝေရှင်းလင်း

သော်တာက ဦးဆန်းစ၏ သမီး သော်တာဆန်းစ။

သူ မေမေကလည်း သော်တာ မေမေလိုပဲ အရမ်း
အေးသည်။ သူနှင့် သော်တာက ဘဝချင်းနီးစပ်၏။

“ဟဲ့... ငါ့ကို ဘာလို့ ညာနေတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်း ပြောပါဟာ”

ရှုးကနဲ အော်လိုက်တော့ ဖုန်းခွက်ကို နားနှင့် ခွာ
ထားရပါသည်။ ဝေဝေ အာပြီမ။

“နင်မှန်း မသိလို့”

“အမယ်... နင်က မရှိဘူးပြောပစ်ရအောင် ဖုန်းနဲ့
နှောင့်ယှက်တဲ့သူရှိလို့လား”

ကြည့်စမ်း ဝေတော့ အထင်သေးလိုက်တာ
လွန်ရော။

“နင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းက ဘယ်အချိန်
ဆက်ဆက် အမြဲအားနေတာပဲ။ နင်တို့မှာ သာသာယာယာ
ကလေးတွေ ဘာဘာညာညာ ကလေးတွေ မရှိသေးပါဘူး”

ပြောပုံကိုက မခံချင်စရာ အထင်သေး အမြင်သေးနှင့်။

“နှင့်မှာရော ရှိလို့လား”

ကလေးတွေလိုပဲ ပြန်မေးမိသည်။

“အေးလေ... မရှိတာချင်း အတူတူပါပဲ”

ဝေဝေက ပြောပြီး ရယ်နေ၏။

သော်တာဆန်းစက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

ဖြိုးလှံဘကိုးပဲဟု အပိုင်တွက်မိတာ မှားသွားပြီ။

သူက ဖုန်းမဆက်ပါလား။

စိတ်ပျက်လက်လျော့ နောက်ဆုတ်သွားပြီလား။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ အိပ်ရာနီးနီးချင်းပဲ
အံ့အားသင့်စရာ ကြည်နူးစရာ အဖြစ်ကလေးတစ်ခုက
သော်တာဆန်းစကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေ၏။

မေမေက လက်ထဲမှာ လှပဝံ့ကြွားသော ဂန္ဓာမာဖြူ
နှင့် နှင်းဆီပန်းရောင် ပန်းစည်းကို ကိုင်ထားပြီး သူမကို
လာနှိုးသည်။

“သမီး... သော်တာ”

“ဟင်”

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မေမေလက်ထဲက ဖဲကြိုး

ဆန်ရောင်နှင့် စည်းထားပြီး လိမ္မော်ရောင်စက္ကူပျော့ပျော့နှင့်
လှပစွာ လုပ်ထားသော ပန်းစည်းကို မြင်မိ၏။

“ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်လာပေးသွားတာ”

“ဟုတ်လား”

သော်တာဆန်းစက ငေါက်ကနဲ ထထိုင်ပြီး ပန်းစည်း
ကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

လှလိုက်တာ...

အရမ်းကို လှတာ။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရိပ်က တလိပ်လိပ် တက်လာ၏
ဖြိုးလျှံဘက်ပဲ ပြစ်မှာပါ။ သူက ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နှင့်
ခုမှ လူကို လာချောနေတာ။

မေမေက ပန်းစည်းကို သူမ လက်ထဲပေး၏။

ကုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ပန်းစည်းကို လှမ်းယူပွေ
ကာ သွားလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်မိ၏။ ဖြိုးလျှံဘက်ဟု
အတိုကောက် ရေးထားတာကို အသာကလေး ကြည့်မိ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မေမေက ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ ဘာမှမမေး။

ပန်းစည်းကို စားပွဲပေါ် တင်ထားပြီး ရေချိုး မျက်နှာ
သစ်သည်။

သူ့လုပ်ရပ်က ရဲတင်းလွန်းလှပါလား။

အိမ်က လူတွေသိမှာ လုံးဝ မကြောက်။

ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ရှင်...ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။

လူကြီးတွေသိပြီး အဆူခံရမှာ ထည့်မတွေးဘူး။

ဖေဖေနှင့်အတူတူ ကော်ဖီသောက် မုန့်စားနေတုန်း
မှာပဲ သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ဟက်လို”

“သော်တာဆန်းစလား”

သူက တန်းကနဲ မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ကျွန်တော် အရမ်း သတိရတာနဲ့ ပန်းစည်းပို့လိုက်တာ ရောက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်” ဟု သူက ဆိုပါသည်။

“တအံ့နွေးနွေးနဲ့ ကျွန်တော်နေလို့မရဘူး”

သော်တာက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြုံးမိ၏။

“ပြောလေ၊ ဘယ်အချိန်ထိ ညှင်းထားဦးမှာလဲ”

“အမယ် ... ဘယ်သူက တမင်ညှင်းထားလို့လဲ”

“သော်တာပေါ့”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ ဘယ်သူမှ မညှင်းထားဘူး”

“ဒါဆို ဖြေလေ Yes or No ... ဟာ မဟုတ်သေး

ဘူး၊ Yes ပဲ ကြားချင်တာ”

သူက လောဘကြီးနေပြန်သည်။

“ဒီလောက် မလောပါနဲ့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အိုကေ ... မလောဘူး၊ ဒီနေ့တွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြမယ်”

တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး သူက တောင်းဆိုနေ၏။

“ပြီးရောလေ ... ဘယ်မှာ စောင့်မလဲ”

သူက ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုကို ပြော၏။

“ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမယ်”

မယုံမရဲနှင့် ထပ်မှာသည်။

သော်တာက လာမယ်ပြောပြီးမှ မလာဘဲ နေမလား။

သူက စိုးရိမ်လွန်ကဲနေတာပါ။

မေမေ့ရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး ဟန်မပျက် ကော်ဖီသောက်

နေရပေမယ့် ရင်ခုန်သံက ဒုန်းကနဲ ဒုန်းကနဲ၊ စိတ်တွေ လှုပ်

ရှားလွန်း၏။ ဘာဝတ်သွားရင်ကောင်းမလဲ။

ချက်ချင်းပဲ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်မိတာက ဟိုတစ်

ရက်က ဝယ်လာသော လိပ်ပြာပုံစံ အင်္ကျီဖုံးဖုံးပွကလေး။

ပျော့အိန်းညှပ်ပြီး အရောင်က ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေး။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အဲဒီ အင်္ကျီကလေးကို စကန်အနားအချွန်ကလေး
နှင့် တွဲဝတ်လိုက်သည်။ စကန်အနား မညီမညာက ခြေသလုံး
ဖုံးရုံလောက်သာ ရှိတာမို့ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် ကော်ဖီညိုရောင်
ကလေးနှင့်ဆို လိုက်ဖက်မလား။

အရမ်းလှချင်နေမိသည်။

ထူးဆန်းသော စိတ်၏ ပြောင်းလဲမှု

“မိန်းကလေးတွေက အချစ်နှင့်တွေ့လျှင် လှချင်လာ
တတ်သတဲ့”

ထိုစကား အရမ်းမှန်နေပါရောလား။

ရှက်စနိုးပြီးရင်း ကြည်နူးနေသည်။

အလိုလိုနေရင်းကို ပျော်နေတာ။

အပျော်ဆေးကို ဖြိုးလျှံဘကိုးက တိုက်ကျွေးခဲ့တာပါ။

မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်တယ်ဆိုတာကို အခုတော့
နားလည်လာရပြီ။ သို့ပေမယ့် စိတ်ညစ်ရမှာ ငိုရမှာတော့
အရမ်းကြောက်သည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ သီချင်းကလေးကို တိုးတိုးညည်း
ညည်းမိ၏။ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများစွာနှင့်ပါ။

‘အချစ်ဆိုသည်မှာ

ကြည်နူးတဲ့အခိုက်

လမင်းတစ်ရာ

အချစ်ဆိုသည်မှာ

ဝမ်းနည်းတဲ့အခါ

နေမင်းကုဋေကုဋာ’

အမယ်လေးနော်။

ချစ်ခြင်းမှာ ဝမ်းမနည်းပါရစေနဲ့ မကြေကွဲပါရစေနဲ့။

နှလုံးသားက နုတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

သူရော စိတ်တွေ ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားတုန်
နေမလား။

အဟုတ်ပါပဲ။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ ခေါင်းထဲ တဆစ်ဆစ် ကိုက်
လာ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတာကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သည်ထိ
နှင့်ပဲ အချစ်ဆိုသော အရာသာ သူမဘဝထဲ စတင် ဝင်ရောက်
ဖို့ ကြိုးစားလာ၏။

ထိုအချစ်ကို သူမ နှလုံးသားက လှိုက်လှဲနှွေးထွေး
စွာ ကြိုဆိုမိပြီ။

“လှိုက်လှဲနှွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပါ၏”

ဆိုသော အချစ်မြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြိုးလှံတက်
မတွေ့သေးပါ။

သူတွေ့သွားလျှင် ဘယ်လောက်ထိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
ကြည်နူးသွားမလဲမသိ။

မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံး
အစုံကို သော်တာ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

မျက်လွှာမြန်မြန်ချပြီး ကော်ဖီကို မော့သောက်မိ၏။
အနောက်လွန်းလို့ပါ။

“အားပါး . . . ပူလိုက်တာ”

ပူခြစ်နေသော ကော်ဖီကို ငုံ့မထားနိုင်ဘဲ ဖူးကနဲ
နှုတ်ထုတ်ကာ မျက်လုံးအိမ်ထဲ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာ
ရသည်။ လျှာကျက်သွားပြီလား မသိ။

“ဟာ . . . ပူသွားလား”

သူက ပျာပျာသလဲ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ။

သော်တာဆန်းစက ကော်ဖီပေသွားသော လက်ကို
ခါထုတ်လိုက်တော့ ကြွေရေခွေးခရား လှလှကလေး စားဖွဲ့
ပေါ်က ကျသွားတော့သည်။

ဘုရားရေ...

ဒုက္ခပါပဲ။ အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့။

သော်တာဆန်းစ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

“နေသာရဲ့လား ရရဲ့လား၊ အရမ်းပူသွားသလား

ဆေးခန်းသွားမလား”

သူ့ကို နှုတ်ခမ်းစုကာ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

သူ့ကြောင့်...

သူ့အကြည့်တွေကြောင့်...

စူးစူးလက်လက် ထွင်းထွင်းရှုရှု သူ့မျက်လုံးတွေ

ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။

ကျေးဇူးပြု၍ အကြည့်တွေ ရှုတ်သိမ်းပေးပါ။

ရှင်အကြည့်တွေကြောင့် သော်တာဆန်းစ အရည်
ပျော်သွားတော့မယ် ရှင်သိရဲ့လား။

“ဘာလို့ ကြည့်နေတာလဲ”

မျက်နှာလေး နီရဲကာ ရှက်စနိုး ရန်လုပ်လာတော့
ဦးလျှံဘက်၊ ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနှင့်...။

သူမြင်သွားပြီ။

‘သော်တာဆန်းစ’ ရင်ထဲက သူ့အပေါ် နက်ရှိုင်း
လှုပ်ခတ်မှုတွေကို သူ မြင်သွားပါပြီ။

ပျော်လိုက်တာ သော်တာဆန်းစရယ်...။

ကိုယ်ဘယ်လောက် ရင်ခုန်မြန်နေပြီလဲ သိလား။

မိန်းကလေးပီပီ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ကလေး လုပ်
နေပေမယ့် သူက သိလိုက်ပါပြီ။

သူကလေးလည်း ကိုယ့်အပေါ် တုန်ပြန်မှု နှိပ်သည်။

“ကျွန်တော်က ကြည့်နေချင်လို့ လာခဲ့တာပဲလေ”

“မကြည့်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမေးပါနဲ့ မကြည့်နဲ့ဆို မကြည့်နဲ့ပေါ့”

“ဟောဗျာ”

ကြည့်တာလေးကိုတောင် ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်နေ
တော့တာပါလား။ သူ ဘာဆက်ပြောရမလဲ။

“နည်းနည်းမှ အားမနာဘူး”

မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်ပေမယ့် သူ သေချာကြားပါသည်
တကယ်ပါပဲကွာ...။

သော်တာဆန်းစ ဆိုသော ကောင်မလေးဟာ သူ
ရင်ထဲကို နွေးထွေးစွာ နေရာယူလာ၏။

သူ့ဘဝကြီး အခုမှ ပြည့်စုံသွားသလိုပါ။

လူသားတွေဟာ ဘဝကို အဖော်တစ်ယောက်နဲ့
တည်ဆောက်ပြီး အချစ်နဲ့ အသက်ရှင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ကျွန်တော် သော်တာ့အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု
သယ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဆုံခြင်း အမှတ်တရပေါ့”

ဟု သူက ဆိုလာသောအခါ...

“ဟင့်အင်း မယူချင်ပါဘူး”

ဟု သော်တာက ငြင်းမိ၏။

သူက ဖွဖွပြီးသည်။

“မြင်ရင် ကြိုက်မှာပါ ကောင်မလေးတွေ ကြိုက်တဲ့
အစည်းမျိုးပါ”

“ရှင်က ဘယ်လိုသိလဲ”

“အထင်မလွဲပါနဲ့... အိမ်ကအစ်မကို ကြည့်ပြီး
သိတာပါ။ အမေ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ကြိုက်ကြတယ်၊
အစ်မစောင့် ကျွန်တော် ကားထဲက သွားယူလာခဲ့မယ်”

ဆိုပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ထလျှောက်သွားတော့
ဘားချိန်ပင် မရ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ကြိမ်ခြင်းအဝိုင်းသေ
သေးကလေး ပါလာသည်။

ခြင်းထဲမှာ ခေါင်းလျှော်ရည်၊ ရေချိုးဆပ်ပြာရည်၊
နေ့လိမ်းကရင်မံ၊ ညလိမ်းခရင်။ ပေါင်ဒါ၊ Roll on ပြီးတော့
ချစ်စရာ ကော်ဖီခွက်ကလေးတစ်ခု၊ ရေမွှေးပုလင်းက
တစ်ပုလင်း။ လက်သည်းနီပုလင်းလေးပင် ပါလိုက်သေး
သည်။ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံနှင့် ဆပ်ပြာခဲလည်း
ပါသည်။ Body Lotion က နေ့ဖက်လိမ်းနှင့် ညဖက်လိမ်း
နှစ်မျိုးစလုံးပါသလို မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာ (Facial Foam)
လည်း ပါသည်။

ပစ္စည်းအမယ်ကလေးတွေ စုံစုံလင်လင်ပါပဲ။

“ကျွန်တော် အဆင်သင့် ကောက်ဝယ်ခဲ့တာ မဟုတ်
ဘူး သေချာမှာပြီး ကျကျနန လုပ်ခိုင်းထားတာ”

သော်တာဆန်းစက နှစ်သက်သဘောကျသွားပြီး
ခေါင်းခါ မငြင်းနိုင်တော့ပါ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ခြင်းထဲက ပစ္စည်းလေးတွေက ကိုယ်သုံးစွဲနေကြ
တံဆိပ်ကလေးတွေပါ။ ပြီးတော့ ထုပ်ပိုးထားပုံကလေးက
လည်း အရမ်းလှသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သော်တာဆန်းစက လက်ခံလိုက်တော့ ဖြိုးလျှံ ကျေ
နပ်သွား၏။

“ဒီဗူး သေးသေးလေးက ဘာလဲဟင်”

“အဲဒါ Mouth Spray လေ၊ လိမ္မော်နံ့ကလေး အရမ်း
ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောပြတော့ ရှက်သလိုလိုပင်။

သော်တာက ပါးစပ်မနံပါ။ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် အနည်း
ဆုံး သွားတိုက်ပြီး လစ်စတင်းရည်နှင့် မကြာခဏ ပလုပ်ကျင်း
တတ်သူပါ။

“ခြင်းလေးက အရမ်းလှတာပဲ ထုတ်ပြီးသုံးပင်ရမှာ
နုမြောစရာကြီး။ ပလက်စတစ်မဖြစ်ဘဲ ခဏ ထားရမယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သုံးပါ မနုဗြောဟိနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ရရင်
မကြာခဏ ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

သူစကားက သော်တာ့ကို ပိုင်ပိုင်ချည်နှောင်လိုက်
သလိုပါ။

သူ့ကို ဘယ်သူက လက်ခံသေးလို့လဲ။

ခေါင်းတောင်မညိမ့်ရသေးဘူး။

“ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီ၊ မြန်မြန်သောက်လိုက်
တော့” ဟု သူက သတိပေး၏။

“ညဘက်ဆို ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းပြောကြမယ်”

“ဟင်”

“တခြားလူတွေ ဖုန်းဆက်လို့ မရအောင် ညညဆို
ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး ပြောကြမယ်လေ”

“အင်း”

ဆက်လိုက်တိုင်း အားနေတဲ့ဖုန်းကြီးဟု ပြောသော
သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ကြရောပေါ့။ သော်တာ့ဆီ ဖုန်းခေါ်ရ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တာ ဘယ်လောက်ခက်မှန်း သူတို့ မကြာခင် သိရတော့မည်။

“မနက်ဆို အတူတူ မုန့်ထွက်စားမယ်”

“ဟင်”

“ညနေဆို အတူတူ လေညှင်းခံထွက်လမ်းလျှောက်
ကြမယ်”

“ဟင်”

“ညဘက်ဆို ညစာကို ဆိုင်မှာ ထွက်စားမယ်။ အိမ်
ပြန်ရောက်မှ ဖုန်းပြောကြမယ်”

သူက အစီအစဉ်တွေ မရပ်မနား ဆွဲနေ၏

“နွေခင်း ထမင်းစားချိန်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နွေခင်း ထမင်းစားခါနီး ဖုန်းဆက်ကြေး။ ဖုန်းဆက်
ပြီးမှ အတူတူ စားမယ်”

သော်တာ တခပ်ခပ် ရယ်မိသည်။

ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက် ချစ်သော ယောက်ျားတစ်
ယောက်ရှိလာလိမ့်မည် မထင်ခဲ့တာအမှန်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“တစ်နေ့လုံး အားရင် တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်
မယ်”

“နေ့တိုင်း လည်စရာ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ လှည့်ပတ်ကြည့်။ ပန်းခြံ
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုသွား ကစားကွင်းတွေမှာ လျှောက်ဆော့
အဲ... ပျင်းလာရင် သန်လျင်ဘက်သွားမလား၊ ပဲခူးဘက်
သွားမလား၊ လှော်ကားဘက် သွားမလား၊ မင်္ဂလာဒုံဘက်
သွားမလား၊ တိုးဂိတ်သွားမလား၊ ရန်ကုန်မြစ်ထဲ သင်္ဘော
လျှောက်စီးမလား။ မကျေနပ်သေးရင် စူပါမားကတ်တွေ
တစ်ခုပြီး တစ်ခုသွားကြမယ်။ မြို့ပတ်ရထားစီးကြမယ်
ဆိပ်ကမ်းမှာ သွားတိုင်ကြမယ်”

“အိုး... စုံလှချည်လား”

“အင်း... ပထမဦးဆုံး ရန်ကုန်မြို့က ဘုရားတွေ
အကုန်လိုက်ဖူးမယ်၊ ဖူးစာမှန်ဖို့ ဖူးစာခိုင်မြဲဖို့”

သော်တာဆန်းစ မျက်နှာကလေးက အပျော်နှင့်
ဝင်းပကြည်လင်လာ၏။

သူပြောတာနှင့် ရည်းစားထားချင်စိတ် ဖြစ်လာရပြီ။
သူက စည်းရုံးရေး ကောင်းသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ချစ်လိုက်ပါ၊ သွားစရာတွေ
က အများကြီး။ လက်မထပ်ခင် ချစ်သူဘဝပဲ လျှောက်လည်
လို့ ကောင်းတာ”

လူလည်။

ချက်ချင်း အဖြေရအောင် ပြောတတ်လိုက်တာ။

“ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဖြိုးလျှံဘကိုး မျက်နှာက ချိုမြိန်ကြည်မြနေ၏။

စကားသံကလည်း ခါတိုင်းထက် သွက်လက်နေ၏။

သည်ကောင်မလေးက သူရင်ကို မြူးခုန်စေသည်။

“ရည်းစားဘဝမှာ လုံးဝ စိတ်ညစ်မခံဘူး”
 “ဟင်”
 “အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာရင် ဟိုဘက်ဒီဘက်
 ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စ စိတ်ရှုပ်ရမှာ အများကြီး”
 သည်စကားကိုတော့ သော်တာလက်ခံမိ၏။
 ချစ်သူဘဝဆိုတာ ပျော်စရာတွေချည်း ပြည့်နှက်ပြီး
 အမှတ်တရ ဖြစ်စေရမည်။
 “ချစ်လိုက်ပါကွာ”
 “စဉ်းစားဦးမယ်”
 “မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ ကျွန်တော် သိနေပြီပဲ”
 “ဘာသိတာလဲ”
 မျက်လုံးကလေး ပြူးပြီး မေးတော့ သူက တဟတ်
 ဟက် ရယ်ကာ ပြန်မဖြေပါ။
 “သိရင်လည်း မမေးနဲ့တော့ပေါ့”
 “ဗျာ... ဘယ်လို”

“သိတယ်ဆို”
 “ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော် သိနေတာ တကယ်လား”
 ဖြိုးလျှံဘကိုးက လျှင်မြန်စွာ သော်တာလက်ဖမ်းလေး
 ကို ဖမ်းဆုပ်ဖျပ်ညစ်လိုက်၏။
 ဟွန့်...။
 သူ့ကို မချစ် ချစ်အောင်
 ချက်ချင်းလက်ခံချင်အောင် သိပ်ပြောတတ်တာပဲ။
 လက်ကလေးကို ရုန်းမိပေမယ့် သူက မလွှတ်။
 သူ့နှလုံးသားက အချစ်တွေ သူ့လက်က တဆင့်
 ခုခွေးရှိန်းမြွှာ သော်တာ့ ရင်ထဲ ရောက်လာသလိုပါ။
 ချစ်မိပါပြီ။
 သော်တာ့ဘဝမှာ လူတစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်
 ဆိုက်မိပြီ။
 နေ့ဘက်ဆို ချစ်သူနှင့် ပျော်သည်။

ညဘက်ဆို အိပ်မက်လှလှတွေကြောင့် ပျော်ရသည်။

ဘဝကြီးက နေချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

မောင်နှင့်သူမတို့ လျှင်မြန်စွာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွား
ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးသား အချစ်ချင်း တူညီစွာ ပျော်၍ မဆုံး၊
ဟန်ဆောင်မှုမဲ့စွာ မာနကင်းစွာ ရိုးသားသောအချစ်။

ယုံကြည်မှု၊ နားလည်မှုများစွာနှင့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မခွဲနိုင် မခွာနိုင်။

မောင်နှင့်ချစ်သူဖြစ်ရတာ သူမ ကျေနပ်သည်။ မောင်
သည် အဲဒီလိုပဲ ကျေနပ်နေလိမ့်မယ်။

အေးဆေးတည်ငြိမ်သော၊ စိတ်ရှည်သဘောကောင်း
သော အသိတရား ကြွယ်ဝသော လောကဓံကို ခံနိုင်ချည်ရှိ

သော၊ လိမ္မာမွန်ရည်သော လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရတာ သူမ ဂုဏ်ယူမိသည်။ စတင်မြင်ဖူးစဉ်ကပင် ထိုသို့ ထင်လိုက် မိတာ။

မောင်သည် သူမနှလုံးသားကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားစေ သူပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့တော့ ရင်ခုန်သံက ခိုင်မာလှ စွာ သူမ သတိမထားမိခင်မှာပင် ချစ်နေပြီးသား ဖြစ်ခဲ့သည်။

မောင်သည် မိသားစုကို တွယ်တာလွန်းစွာ အနစ်နာ ခံလိုသူပါလား ဟု တစ်စတစ်စဖြင့် နားလည်ခဲ့ရသည်။

သူ့ဘဝအကြောင်းတွေ သူမကို စိတ်ပါလက်ပါ မောင် က ပြောပြခဲ့သည်။

မောင်က ဘွဲ့ရပြီးပြီမို့ မကြာခင် အလုပ်ဝင်ရတော့မှာ

“မောင့်မှာ အစက မိသားစုရယ်၊ အလုပ်ရယ်စီ ရှိတာ၊ အခုတော့ သော်တာကလေးရှိလာပြီ မောင်စကားလေး တွေက သူမကို ကြည်နူးစေနိုင်၏။

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ချက်ချင်းကြီး အဖူးအမှူး ချစ်သွားနိုင်တာ မယုံနိုင်စရာပဲ”

“သော်တာလည်း မောင်နဲ့ တွေ့မှ ချစ်တတ်ခဲ့တာ မိနော်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း တွေ များခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ကြံဖန်အူတိုတတ်သော မောင်ပါ။

“ရည်းစားမရှိခဲ့တာ တကယ်လား”

“မောင်က မယုံဖူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာချင်လို့ပါ”

“သော်တာက ချက်ချင်းကြီး ပြန်ချစ်လိုက်လို့ မောင် က အထင်သေးတာလားဟင်”

“မောင့်ကို အရမ်းချစ်သွားမိလို့ ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့ တာ သိရဲ့လား”

“ဟာကွာ... နားဝင်ချိုလိုက်တာ”

“နားဝင်ချိုရင် အမြဲတမ်း ပြောမယ်၊ မောင့်ကို
သော်တာ ချစ်တာ သိလား”

“တစ်သက်လုံးပြော”

“တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး”

မျက်စိထဲ မြင်မြင်သမျှ လှပပြည့်စုံနေ၏။ အချစ်သည်
ချိုမြိန်မှုကို ပေးသည်။ မောင့်မျက်ဝန်းများသည် သူမ ရင်ကို
ပိုနွေးစေသည်။ မောင့်အပြုံးများသည် သူမ အာရုံထဲကို

သူ၏ ညများကို မောင်က အိပ်မက်များဖြင့် ပိုင်ဆိုင်
ထားခဲ့သည်။ သူ၏ဘဝမှာ မောင်က နံပါတ်တစ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မောင့်ဘဝမှာလည်း သူမပဲ နံပါတ်တစ် အရာဖြစ်
ချင်လာ၏။ မောင်က မောင့်မိသားစုကို အရမ်းဦးစားပေးလွန်း
သလိုပါ။

မောင့်အမှုအရာအားလုံးသည် အေးဆေးသိမ်မွေ့နေ
၏။ သူမက မောင့်လောက်ပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု မရှိဟု ထင်မိ
သည်။ သူမ စကားသံသည်လည်း အမြဲတမ်းပင် ကျယ်
လောင်သွက်လက်နေခဲ့၏။

“တိုးတိုးပြောကွာ . . . မိန်းကလေးပဲ”

ဟု မောင်က သတိပေးရပြန်။

မောင့်လက်မောင်းကို မှီတွဲထားသည့် သူမခြေလှမ်း
ဆွဲကာ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နှင့်။ လမ်းလျှောက်ရတာ
အဆင်မပြေ။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ မောင်ရယ်”

“ဟောဗျာ... ဒီထက် ဖြည်းရဦးမလား”

အစတုန်းကတော့ ဖိနပ်အပါးလေးတွေပဲ၊ အစီးများတာ၊ လေဒီရှူး ဘွတ်ရှူး၊ ဖိနပ်အမြင့်တွေဆို စိတ်ကျဉ်းကုန်သလို ထင်မိသည်။ ဗွဲလမ်းတွေရှိမှ တစ်ခါတရံစီးဖြစ်တာ ခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့်များ လှချင်လာသည်ကို မသိတော့ အရမ်းလှချင်သည်။ အဝတ်အစားကို အချိန်အကြာကြီး နေချယ်မိသည်။

“လျှောက်ရတာ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ပြေပါတယ်”

ဟု ညာမိ၏။

မောင်က သူမထံ တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ကာ...

“ဘွတ်ရှူးကြီးက မအိုက်ဘူးလား”

ဟု စသည်။

“မောင်နော်”

“မောင်က ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ စတာပါကွာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“အမြဲတမ်း ချစ်ရမယ်”

“စိတ်ချ... တစ်သက်လုံး ချစ်မယ်”

သူမက မောင့်ကို ဖျတ်ကနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ မောင်က သူမထက် ပိုချောသည်။

မောင်က အမြဲတစေ ချစ်စရာကောင်းနေတတ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်မှ စိတ်မဆိုးတတ်ပါ။

သူမလို့ သူမ စိတ်ကောက်ပြီဆို သဘောကျစွာ ခေါင်းဆတ် ပြုံးနေတတ်သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားအတက်မှာ ဘွတ်ရှူးချွတ်လိုက်ရသောအခါ သူမစိတ်တွေ အလိုလို ပေါ့ပါးသွားသည်။ မောင်က သူမကို ပြုံးငုံ့ကြည့်၏။

မောင်နှင့် ဘုရားတက်ရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှသည်။

ပန်းကပ်သည်။ ဆီမီးပူဇော်သည်။ ပြီးတော့ အတူတူ
ရေသပ္ပယ်ကြသည်။

“ကြည်နူးစရာနော် မောင်၊ မောင်နဲ့အမြဲ အတူတူ
နေခွင့်ရပါစေလို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းတယ် သိရဲ့လား”

“ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့”

“မောင်ရော... အဲဒီလို ဆုတောင်းရဲ့လား”

“ဟင်... မောင်က ဆုမတောင်းတတ်ဘူး”

သူမ နှုတ်ခမ်းစွဲမိသည်။ စိတ်ကောက်ချင်မိသည်။

“မောင်ရေ... မေမေသာ မောင့်ကို တွေ့ရင်လေ
အရမ်းသဘောကျမှာ”

ဟု သူမက ပြောမိသည်။

“ဟုတ်လား... ဘာကြောင့်လဲ”

မျက်လုံးလေးပင့်ကာ စိတ်ဝင်တစား မေးလာ၏။

“ခုလိုမျိုး ယဉ်ကျေးသိတတ်တာတွေကို သဘော
မကျဘဲ နေမလား”

“သော်တာ မေမေက အရမ်းအေးပုံပဲ ရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... မေမေက ဘယ်တော့မှ မဆူ
တတ်ဘူး”

“မောင်တို့ကို သဘောတူမှာပေါ့နော်”

သူမ မဖြေဘဲ ပြုံးမျက်နှာနှင့် မျက်စောင်းရွယ်လိုက်
၏။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ကနဲ သတိရကာ...

“မောင့်မေမေကကော”

“မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်”

သူမေမေကို မောင်က အရမ်းချစ်သည်။ မောင့်မေမေ
ကလည်း မောင့်ကို ချစ်ပုံရသည်။ သူမကို နှစ်သက်ပါ့မလား
ဟု မတွေးရဲ။ မောင်က သူမေမေစကားဆို တသွေမတိမ်း
နားထောင်သည်။ ဘယ်တော့မှ မဆန့်ကျင်တတ်သူပါ။

မောင်ရေ သော်တာလဲ ‘သားအလိမ္မာတစ်ယောက်

က လင်ယောက်ျားကောင်း' မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို
မေ့ထားလိုက်ပြီ။

မိခင်ဆန္ဒကို အသေးစိတ် လိုက်နာဆင်ခြင်နိုင်သော
ယောက်ျားလေးမျိုးသည် သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ တော်တော်
ရှားနေပါပြီ။ မောင်သည် ထိုသို့ စံပြနိုင်လောက်သော
သားလိမ္မာလေးပါ။

ပြန်ခါနီးမှာ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ဘုရားကို ဦး
လိုက်သေးသည်။ မောင်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲဘုရားဖူးသော
ကြည်နူးမှုက ဘာနှင့်မှ နှိုင်းမရ။

သူမ ဆုတောင်းတာတွေလည်း လောဘကြီးနေ၏
အဓိကက မောင်နှင့်အတူတူ နေရဖို့ပါ။

တကယ်တော့ မောင့်ဘေးနားရှိနေမှ သော်တာဆန်း
ဘဝလေး အေးမြလန်းဆန်းစွာ အဓိပ္ပါယ်ရှိနေမှာပါ။ မောင်
မရှိလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မောင့်ကို ချစ်သည်

“မောင်”

“ဟင်”

“သော်တာ့ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျက်မသွားရ
ဖူးနော်”

“အင်း”

“အခု ကော်ဖီဆိုင်သွားမယ်”

“အင်း”

မောင်က သော်တာဆန်းစ အလိုကျ ခေါင်းညိတ်၏။

သော်တာကြည်နူးစွာ တသိမ့်သိမ့် ရယ်မိပါသည်။

သေသေချာချာ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းထားတာမို့ မောင်က
City Mark ရှေ့မှာ လာစောင့်နေပါသည်။ ကားထဲက ဆင်း
ပြီး လျှောက်လာတော့ မောင့်ကို မြင်ရသည်မို့ သော်တာ
ဆန်းစ ပျော်သွားရသည်။

ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ခုန်သွားမိသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

မေးနေကျ မေးခွန်းမို့ မောင်က မဖြေဘဲ ပြုံးနေတော့
သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ သော်တာဆန်းစ City Mark
ထာတတ်တာ သိတော့ မောင်က အမြဲလိုက်ပို့သည်။ လာ
ဆောင့်တတ်သည်။

ခါတိုင်းတော့ တစ်ပတ်စာ ဝယ်ရတာ ကြာသလိုပင်၊
ဈေးဝယ်ရတာကို အလွန်စိတ်ပျက်တတ်မိပေမယ့် ခုတော့
မောင်နှင့်အတူ ဟိုသည်လျှောက်ပြီး ဝယ်ရခြင်းရတာကို
အထူးပင် ကျေနပ်မိလေသည်။

မောင်က လက်တွန်းလှည်းတွန်းကာ လိုက်ပေး၏။
တစ်ပတ်စာ ဝယ်တော့ ပစ္စည်းက စုံလင်လှသည်။

သို့ပေမယ့် သူမ မျက်နှာကလေးက အပြုံးမပျက်။

“မောင် ပင်ပန်းပြီကွာ၊ ပေး သော်တာ တွန်းပေးမယ်
လေ”

“နေစမ်းပါကွာ၊ ဒီလောက်များ မောင့်အမေနဲ့ City
Mark လာလဲ မောင်က ကူသယ်ပေးနေကျ၊ ရိုးနေပါပြီ၊ လုံးဝ
ပင်ပန်းတယ်မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ တမင် လာစောင့်နေတာ
ပေါ့”

မောင်က ကြည်နူးစဖွယ် ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။

တချို့ ကောင်လေးတွေဆို ဈေးဝယ်လိုက်ဖို့ သိပ်
တုန့်ဆိုတ်တာ၊ အိတ်တွေ ဝိုင်းသယ်ပေးရတာကို အသေ
ခံကြက်တတ်တာ။

“တစ်သက်လုံး အတူတူ လိုက်ပေးရမယ်နော်”

“အေးပါကွာ”

“ပန်းသီးနဲ့ ဒူးရင်းသီး သွားဝယ်ရအောင်”

ရုတ်တရက် သတိရတာမို့ မောင့်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သွားဝယ်မယ်လေ”

“မောင် ဒီမှာ ရပ်နေမလား”

မောင်က ခေါင်းရမ်းလျက်...

“မနေခဲ့ပါဘူး”

ဆိုကာ လိုက်ခဲ့သည်။

ဒူးရင်းသီး ဝယ်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က
ဆီညှပ်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ မောင်က သူမနှင့် နည်းနည်း
အဆင်မပြေမှု မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲထားသည်။

သဝန်လည်း မတိုတတ်ဘဲနှင့်...

“ဒူးရင်းသီးအကြောင်း ရှင်းပြတဲ့ ကောင်လေးက ချောလိုက်တာနော်”

ဟု မောင့်ကို တမင်တကာ စသည်။

“ချောရင် နောက်တစ်လုံး ထပ်သွားဝယ်ပါလား”
မောင် ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောတော့ သူမ ရယ်လိုက်
မိသည်။

သူမရယ်တော့ မောင်က ခပ်တင်းတင်း ကြည့်ရင်း
ပြီးတော့ သူမရှေ့မှ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်သွားတော့တာနဲ့
သူ့လက်မောင်းကို အတင်းဆုပ်ကာ မြန်မြန်လိုက်ရသည်။

ကားထဲ အိတ်တွေပွဲပြီးချိန်မှာ တခြားစကားတွေ
ပြောရင်း ပြန်လည် ပြေလည်သွားရ၏။ ဈေးဝယ်တာ မြန်မြန်
ပြီးတော့ မပြန်ချင်သေးဘဲ ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ဖြစ်သည်။

သူမတို့ နှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်နေတုန်း မိန်းမ
မမျှော်လင့်စွာဘဲ ရွာလာ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ထီးလဲ မပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကားထဲမှာရော”

“ကားထဲမှာတော့ ရှိတာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“မောင် အရင်သွားပြီး ထီးယူလာမယ်လေ၊ ခဏ
စောင့်နေ”

“ဟာ... မစောင့်ချင်ပါဘူး၊ သွားရင်း အတူတူစို
သယ် မောင်လဲစိုမှာပဲဥစ္စာ”

“သိပ်မစိုပါဘူး ရပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... လိုက်မှာပဲ”

“စောင့်နေပါဆိုကွာ”

“ဟင့်အင်း”

“သက်သက်မဲ့ နှစ်ယောက်လုံး စိုတော့မယ်”

အတူတူ ကားဆီ ပြေးခဲ့မိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စိမ့်ကုန်တာနှင့် ကားထဲ ထိုင်ပြီး
မောင်က တစ်ရှူးနှင့် ရေသုတ်ပေးသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မောင်လည်းခွဲပြီ”

“ရပါတယ်”

ရေစိုဆံပင်တွေကို အကျိက်လေးနှင့် သုတ်ပြီးတော့ မှ ကားစက်နှိုး ထွက်ခဲ့၏။ သူမကို ထာဝစဉ် ဂရုတစိုက် ချစ်ရှာသော မောင်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောမပြတ်အောင် တွယ်တာမိသည်။

ပြီးတော့ နှစ်သက်စွာ အထင်ကြီးမြတ်နိုးမိပါသည်။ သူမက မောင်ကို အင်မတန် ချစ်တာမောင်လည်း ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

မောင်နှင့်အတူ ကရဝိတ်ဥယျာဉ်ထဲကို လျှောက်သွားရတာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ အေးမြသာယာသော ရွှေခင်းတွေ။ ပြီးတော့ သီချင်းသံအေးအေးနှင့် စားချင့်စွယ်ထိုင်ချင်စဖွယ် ဆိုင်ကလေးတွေ သူမရင်ထဲမှာ အတိုင်းပျော်သည်။ မောင်နှင့်မကြာခဏ သည်နေရာလေးကို လာဆုံးဖြတ်မိသည်။ အချိန်တွေ ကြာလာတော့...

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မောင်ကတော့ ‘ပြန်ချင်ပြီလား’ ဟု တစ်ခွန်းပဲ မေးမိသည်။

သူမကသာ ဘာမှ ပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ တခြား စကားတွေဆို ရောက်ရင်း မောင့်မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်ရင်း နေထဲ လှုပ်ရှားမပြယ်နိုင်။

“မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာမသိလား”

သူမခုံးပေါ်မှီကာ ဆိုမိသည်။

“လေးလေးနက်နက် မရှိဘူး”

“ဪ... ဒီထက်လဲ လေးနက်ရဦးမလား”

“သော်တာကလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို စွဲလမ်းပြီး တတွဲတွဲ သွားလာနေမိမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထင်ဘူး။ တော့ အံ့ဩစရာပဲနော်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်ကွ၊ မောင်လဲ ဒီလိုပဲ ကောင်း

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး နေရာစုံအောင် လျှောက်
သွားနေမိမယ်၊ အရာရာကို မေ့နေမိမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။

“ဒါဆို မောင်လဲ သော်တာကို အရမ်းချစ်တာပေါ့”
အားတတ်သရော မေးလိုက်မိတာမို့...

“အင်း... ဟုတ်မှာပေါ့”

ဟု မောင်က မရေမရာ ဖြေသည်။

“မောင်နော်... သေသေချာချာဖြေ”

သူ့လက်ကို ဆွဲကာ ပြောမိသည်။

“မောင်တို့လက်ထပ်ကြရင် ကောင်းမလား”

“ဟင်”

ဟု ရှက်စနိုး ရေရွတ်ရင်း သူမ ခေါင်းလေးငုံ့သွား
သည်။ ဆိုင့်မဆင့် ငုံ့မဆင့် ဗြဲနိုးစားကြီးပါလား။

မောင်က ငုံ့ထားသည့် မျက်နှာလေးကို မော့ယူ
ပါးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်း၏။

“မောင့်ကို လက်မထပ်ချင်ဖူးလား” ဟုလည်း တိုးတိုး
မေးသည်။

ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ၊ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ့်
ချစ်သူနဲ့ အတူတူနေချင်ကြမှာပါ။ ချစ်သူအရိပ်လောက် အေးမြ
ဆိုခြုံတာ ရှိမလား။

မောင်တကယ်မသိဘူးလား။ သော်တာ့ရင်ထဲကို
မြင်ဘူးလား။

“မောင်ဘက်က အဆင်ပြေတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမယ်”

“အင်း... ခဏတော့ စောင့်ပါဦး”

“စောင့်မှာပါ။ မောင့်အလုပ်ရမှ”

“သော်တာ့မေမေက သဘောကောင်းတာပဲ မဟုတ်

ဘူး”

“အင်းလေ... ခဏစောင့်ဆိုလည်း စောင့်တာပေါ့”

“သော်တာအိမ်ကို အေးဆေးဆေးပြောပါ”

မောင်အလိုက်သိတာ စေတနာကြီးမားတာတွေကို
ကျေနပ်မိပါ၏။

သူမ အတွက်ထိခိုက်နစ်နာတာမျိုး မရှိစေချင်ဘူး
မဟုတ်လား။

အရိပ်လိုကြည့်လျက် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်
တတ်တဲ့ချစ်သူ သူမ ငြင်းနိုင်မှာတဲ့လား။

အသေးအဖွဲ့လေးက အစပြည့်ဆည်း ဂရုစိုက်တတ်
တဲ့ မောင့်ကို သူမကကော မပိုင်ဆိုင်ချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

တယုတယနိုင်လွန်းစွာ မြတ်နိုးကြင်နာမှုတွေရော
အမြဲမပြတ်မလိုချင်ပဲ ရှိပါ့မလား။

“မောင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ”

မောင့်ပန်းကို မှီကာ ရင်တွင်းက စကားတစ်ခွန်းကို
ပြောတော့ မောင်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသလို သူမကို ဖက်ထား
လိုက်သည်။

“အရမ်းချစ်တယ်”

မောင့်စကားသံလေးတွေက ရင်ထဲ ချိုမြိန်စေလွန်း
သည်။

ညင်သာသော အနမ်းလေးတွေကလည်း သူမရင်ကို
နှိုက်ခုန်စေသည်။

“ပြန်တော့မယ်ကွာ၊ မိုးချုပ်တော့မယ်”

ခဏနေတော့ သတိရသလို သူပြောသည်။ ပြီးတော့
အတူတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အနာဂတ်အပျော်ရက်တွေအတွက် ရင်ထဲမှာ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ မောင်နဲ့အတူတူ နေရမယ့်
အတိုင်း မြန်မြန်ရောက်ပါစေတော့ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။

မြို့လယ်ခေါင်၏ ကားတွေ လူတွေရှုပ်ထွေးစည်ကား
လွန်းသော လမ်းပေါ်မှာ မောင့်လက်မောင်းကို တွဲကာ လူတွေ
ကြားထဲ တိုးဝှေ့ လျှောက်သွားနေရတာကို သော်တာ
အရမ်းပျော်သည်။

ရှေ့နားရောက်တော့ မုန့်ဆိုင်တွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်
စီတန်းနေတာမို့...

“ဘာစားမလဲ”

ဟု မောင်က မေး၏။

သူမက ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ရေခဲမုန့်ဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ

“အဲဒါပဲ စားမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မောင်က ရေခဲမုန့် နှစ်ခု ဝယ်လိုက်သည်။

ရေခဲမုန့်ကို စားရင်း အဝါမျဉ်းကျားမှ သူများတွေ အုပ်စုလိုက်ကြီး ပြေးလွှားကူးရတာ သော်တာ ရယ်မိသည်။

မောင်က သူမကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

လမ်းကူးတဲ့အခါ မောင့်လက်မောင်းကို သူမ ဘယ်တော့မှ မလွှတ်။

“ရေခဲမုန့်တွေ ပျော်ကန်ပြီ”

ဟု အပြစ်မတင်သော လေသံနှင့် ဖျတ်ကနဲ တစ်ချက် တော့ စောင်းငဲ့ကြည့်တတ်သည်။

လမ်းကူးလျှင် သူမက ကားမကြည့်။ မောင်ကူးလျှင် လိုက်ကူးလိုက်တာပါပဲ။

“ဟယ်ဟော့... ဟိုမှာ”

တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် တို့ သော်တာက အလန့်စာကြား ပြသည်။ သူ့နောက်မှာ ပုန်းသည်။ မမြင်ပဲ နေမလား။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုမှာလေ၊ ရယ်နေပြီ၊ အဲဒါ သော်တာသူငယ်ချင်း တွေ”

“အိုကွာ... မြင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သော်တာ ရှက်တာပေါ့”

မောင်နှင့်သူမ အကြောင်း သူတို့ကို ပြောဖူးတာ မဟုတ်တော့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိသွားသလို ဖြစ်နေတာ။

“မရှက်ပါနဲ့၊ ကြေညာလိုက်ပေါ့”

မောင်က အားပေးသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက မျက်လုံးပြုံးနှင့် ကြည့်၏။ သော်တာ ရှက်စနိုးနှင့် လက်ကလေးပြ နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့ကို ခေါ်လျှင် မောင့်ရှေ့မှာ လျှောက်မေးရင်
မျက်နှာပူမိသည်။ မောင့်ကွယ်ရာ ရောက်မှာ မေးချင်စမ်း
ကြပါစေ။

“ခြေထောက်ညောင်းပြီ”

“ဒါဆို တစ်ခုခု ဝင်စားရအောင်”

အအေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှာထိုင်မိသည်။

မောင့်အကြိုက် ဆားငန်သီးဖျော်ရည်နှင့် သူမ
ကတော့ ကမ္မလာသီးဖျော်ရည်။

“မောင်ရေ... သူငယ်ချင်းတွေ သိကုန်ပြီ”

ဟု ရယ်သံနှင့် သူမပြောတော့...

“ကောင်းသားပဲ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ဆို၏။

“ကောင်းမလား၊ အခုလိုဆိုတော့ သော်တကဲ့
လျှို့ဝှက် သိုသိပ်တယ်လို့ ပြောမှာပေါ့”

“ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ၊ ရှက်လို့ မပြောသေးတာလို့”

မောင်သည် သူမကို စိတ်ချမ်းသာမှု အပေးနိုင်ဆုံး
သော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ မောင်နှင့် နဖူးချင်း
တိုက်ကာ ပခုံးပေါ် ခေါင်းမိုပြီး တောက်ပစွာ ပြုံးနေမိသည်။

“ကျွတ် ဒီအရောင်ကြီး ငါမှ မကြိုက်တာ”

နေမင်းဆန်းစက သော်တာဆန်းစကို မျက်မှောင်
ကြုတ်နှင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟယ် ဒီလောက်လှတာ၊ အဲဒါ ကော်ဖီရောင်၊
ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ နက်တိုင်ဆိုတာ မျက်နှာနားမှာ
အနီးဆုံးရှိတာ၊ မျက်နှာကိုနုစေ၊ ဝင်းစေမှ လှတာ”

“ဒါဆို ဒီချယ်ရီရောင်လေးရော”

“ဟာ... မိန်းမဆန်တယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နင်က ဂျိုးထူနေတာပါဟယ်”

“ငါတော့ ဒီချယ်ရီရောင်လေးကြိုက်တယ်၊ အဲဒါလေး ယူမယ်နော်”

သော်တာဆန်းစက ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့
နေမင်းဆန်းစ နားမလည်။

ဘယ်သူဖို့လဲ။

သော်တာမှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား၊ သူပင် မသိလိုက်
ပါလား။

သေချာပါပြီ၊ ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်။

သော်တာဆန်းစမှာ လေးလေးနက်နက် ထားပြီး
လက်ဆောင်ပေးရမယ့်သူရှိနေပါပြီ။ သူက မသိချင်ယောင်
ဆောင်လိုက်ပြီး...

“ငါနဲ့ မလိုက်ဘူးဟ” ဟု ဆိုမိသောအခါ “နင့်
မဟုတ်ဘူး” ဟု ပွင့်ထွက်လာ၏။ သူက မျက်ခုံးပင့်လိုက်တာ

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူဖို့လဲ”

မဖြေဘဲ ပြုံးစိမိ လုပ်နေမိသူက သော်တာ။

“ခုဏှ ရုပ်အင်္ကျီကရော”

“တစ်ယောက်ယောက်အတွက် မေးမနေနဲ့တော့”

ရက်ရက်နှင့် ဖြေ၏။

“အထူးအဆန်းပါလား၊ သူငယ်ချင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

နေမင်းဆန်းစက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာကာ...

“စောစောကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ
ဝိုင်းရွေးပေးမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို နေမင်းဆန်းစက အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့်
တင်းဘီတစ်ထည် ယူပြ၏။

“ဒါ... ကြိုက်လား”

“ဟင့်အင်း... သူက အဲဒီလို အော့တာရှုပ်တွေ၊
အော်တွေ မဝတ်ဖူး၊ ဂျင်းတဲမဲနဲ့စတိုင်ပဲ ဝတ်တာဟဲ့”

“သွားပါပြီဗျာ၊ ပြောပြောက စောရောပေါ့”

အကျီဆိုင်က ပြန်လာယပြီး အိမ်ရောက်တော့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ရေခဲသေတ္တာထဲက အအေးဗူး ဆွဲသောက်၏။

“နေကလည်း ပူလိုက်တာ”

“ပူတာ ကောင်းတာပေါ့၊ မိုးပဲ ရွာနေတာ စိတ်ညစ်စရာကြီး”

“ငါက နေပူကြောက်တယ်ဟဲ့”

“နေပူကြောက်ရင် အိမ်ထဲနေပေါ့”

“အိမ်ထဲ နေလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

“ဪ... ဪ... သိပြီ၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

ဟဲ့ နေမင်းဆန်းစက စ၏။

“ဟဲ့ နင်လူကြီးတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ဦး”

“ပြောစရာလား”

နေမင်းဆန်းစကားကြောင့် သော်တာဆန်းစ

ထိအေးသွား၏။

နေပူလည်း မောင်က လာစောင့်နေမှာပါပဲ။ မိုးတွေ နီးနီးကြအောင်ပဲ ရွာရွာ နေတွေခြစ်ခြစ်တောက်အောင်ပဲ ဘယ်အရာကမှ သော်တာနှင့် မောင်တို့အချစ်ကို တား၍

• နေအရမ်းပူနေသည်မို့ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ များနေသည်။ ဖြိုးလျှံက ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး နေရာလွတ်ရှာသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသည်။ သော်တာရောက်လာလျှင် ရေခဲမုန့်မှာမှာ သေချာပေမယ့် ရေခဲမုန့်က ကြိုမှာထားလို့ မရ အရည်ပျော်သွားနိုင်သည်။

သော်တာလာမှပဲ မှာတာ ပိုကောင်းသည်။ ဖြိုးလျှံထဲကိုးက ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး သက်ပြင်းရှိက်သည်။

ဟိုးငေးသည်ငေးနှင့် ဆိုင်ပြင်ဘက်ဆီ မကြာခဏ ခြည့်မိသည်။

ဘာလို့ နောက်ကျနေရတာလဲ။ နာရီကိုလည်း
တစ်ချက် ကြည့်မိ၏။

သော်တာရောက်မလာသေးပါလား။ သည်ကို အထာ
လမ်းမှာ သူ့ခွေးလေးတစ်ကောင်ကို ကားနှင့် ကြိတ်မိခဲ့
သည်။ ခွေးလေးက မသေပေမယ့် တော်တော်ကလေး ဖူး
ဝါးဝါး အော်ခဲ့၏။

သို့ကြောင့် သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးစက်စ ပြုလာသည့် ကော်ဖီ
ကို တရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ရေခွေးတစ်ပန်းကန် ငဲ့ကာ သောက်မိသည့်
ခဏကြာတော့ ဆိုင်က ကောင်လေးက ရေခွေးအိုးအသစ်
လဲပေး၏။

မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်မိသည်။

ဘာကြောင့် နမော်နမဲ့နိုင်စွာ ခွေးကလေးကို တိုက်
မိသလဲ။

ဆိုင်အပြင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သော်တာက
ပန်းရောင်ထီးလေး စောင်းကာ လျှောက်လာသည်။

သူ့ကိုယ်မှတ်ကာ သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်နေ
မိ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီကလေးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကလေးနှင့် တစ်မျိုး
ကြည့်ကောင်းသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်က မိနီအိုဗာကုတ်ကလေး ထပ်ဝတ်
ထား၏။

ကိုယ့်ကို တွေ့တော့ မျက်ဝန်းကလေး တောက်ပ
ချွန်းလက်သွားသည်။

သော်တာ လမ်းလျှောက်ပုံကလေးက သူ ရင်ခုန်သံ
ကို မြန်စေသလိုပါ။

“သိပ်မစောင့်ရဘူး မဟုတ်လား”

သော်တာမေးပုံက တစ်မျိုးလေး။

“သိပ်မစောင့်ရပါဘူး”

သော်တာက သူ့ဘေးက ခုံပုကလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အား”

သော်တာပိနပ်ခွာချွန်ချွန်က သူ့ခြေထောက်ကို ထိမိမိ နင်းမိသွား၏။

“ဟယ်... မောင် အရမ်းနာသွားသလားဟင်”

သော်တာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားရကာ မောင်ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“နည်းနည်းပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မနည်းပါဘူး၊ ပွန်းပဲ့ညိုမဲသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရပါတယ်ကွာ... ကြေသွားပြီ”

“ဟင်... ဘာကို ပြောတာလဲ”

သူ့စကားကို သူမက နားမလည်နိုင်ပါ။

စောစောကပဲ ခွေးကလေးကို ကားနဲ့ ကျုံးမိတာ နေ့

ကလေး ခြေထောက် နာသွားတယ်။ သူက ရှင်းပြသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ၊ သူက ဇွတ်ကျူးလာတော့ ဘရိတ်အုပ်ချိန်မရဘူး”

“မောင်ရယ်”

သော်တာက ရင်ထဲ နင့်သွား၏။

“အဲဒါကို ထိုင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ဆေးတစ်ခုခု ထည့်ရမယ်”

“အင်း”

မောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

သူမ မောင့်ကို ကြည့်ကာ “ကားထဲမှာ မောင့်ကို ပေးစရာရှိတယ်” ဟု ဆိုမိ၏။

မောင်က ပိုက်ဆံမရှင်းခင်..

“ရေခဲမှနဲ့ စားဦးမလား”

ဟု မေး၏။

“ဟင်အင်း”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကာ ကားပေါ်ရောက်ပြီး တစ်ခဏ
ရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ထားပြီးမှ သော်တာက အိတ်
ကို မောင့်ဆီ ပေးလိုက်၏။

“မောင်အတွက် လက်ဆောင်မငြင်းရဘူး၊ ယူလို့
ယူရမယ်၊ ဒါပဲ”

သူက သော်တာ့မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကာ ခဏ
ငေးကြည့်နေပြီး ... ခေါင်းညှိမ့်သည်။

“မောင့်အတွက် သေသေချာချာ ရွေးဝယ်လာတာ”

“သော်တာရယ် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တာလဲ”

“မောင့်ဖို့ပါဆိုမှ”

“မယူချင်ဘူးကွာ”

“ဟင့်အင်း... မောင် ယူကို ယူရမယ်၊ သော်တာ
စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝတ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

အကျပ်ကိုင်သလို ပြောမိသည်။

“မောင်လဲ မကျေနပ်ရင် တစ်ခုခု ပြန်ပေးပေါ့၊
အမှတ်တရ”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ ... ပြော”
သော်တာ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”
မောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး...

“ဘာလဲ ... ဘာရယ်တာလဲ”
ဟု မလိုမလဲ မေးမိ၏။

“အိုကေ ... စဉ်းစားမိပြီ”
မောင်ကပြောရင်း သော်တာ့ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်

ကာ သူ့ဘက် ဆွဲယူ၏။ ပြီးတော့ ထူအမ်းအမ်းနှင့် ပူနွေးနေ
သော မောင့်နှုတ်ခမ်းလေး သူမ မျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာ
သည်။

သူမ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ မှိန့်လိုက်မိတော့၏။ ငြင်းနိုင်
စွမ်းမရှိ။

ထိုအချိန်မှာပဲ နေပူရှိန်က တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျ
သွားပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်ကလေးတွေ တဖွဲဖွဲ ကျလာ၏။

တဖွဲဖွဲ ရွာနေရာကနေ မိုးက ပိုပြီး သဲသဲမဲမဲ ရွာ
လာသည်။

သော်တာက မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်တိုးဝင်မိသည်။

သည်နေ့တော့ မိုးလည်း မရွာ၊ နေလည်းမပူဘဲ
ရာသီဥတုက သာယာလို့နေ၏။

မောင်က ဟိုဘက်လမ်းထိပ်နားမှာ ထုံးစံအတိုင်း
လာစောင့်နေတာမို့ မောင်ကို တွေ့တော့ ပြုံးပြမိ၏။

“မောင် . . . စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ညစ်ညူးနေပုံ လုံးဝ
မရပါ။

“တကယ်လား”

ဟု မေးရင်း သူမက နာရီကို ကြည့်သည်။

ခုမှ ချိန်းထားသည့်အချိန်ရောက်တာပါ။

မောင်က စောရောက်နေလို့ပါ။

“ခုနုတုန်းက စောင့်နေရတာ သိပ်ကြာတယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု ရောက်လာတော့လဲ မကြာတော့သလိုပဲ”

“ဟွန့်”

မောင့်ကို မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ သွားရအောင်”

“ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလဲဟင်”

ဟု ကားပေါ်တက်ရင်း မေးမိပေမယ့် မောင်က မဖြေ။

ခဏနေတော့မှ

“တစ်ခါမှ မသွားဖူးတဲ့နေရာ”

“အဲဒါ ဘယ်နေရာလဲ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ယုံတယ်မဟုတ်လား၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

သူမ တိုးတိုးကလေး ရယ်မိသည်။

မဖြေလည်း ဇွတ်အတင်း မမေးချင်ပါ။ မောင်

ဘယ်သွားသွား သော်တာက လိုက်မှာပဲ။ ကားလေးက အရှိန်နဲ့ ပြေးနေ၏။

တကယ်ပဲ ခပ်ဝေးဝေးကို သွားမည့်ပုံ။

“မောင် . . . မိန်းမ ခိုးလာတာ”

“သွား . . . မဟုတ်ဘဲနဲ့”

မောင့်ပန်းကို တစ်ချက်ထုကာ မပွင့်တပွင့် ဆိုမိ၏။

မောင်ရယ် . . . ချောလိုက်တာ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်

ချပ်အင်္ကျီအစင်းကလေးနှင့် မောင်က အရမ်းကြည့်ကောင်းလှသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာလာသည်။

မောင်ကလည်း ဘယ်အထိ သွားနေမှန်းမသိ။

ပဟေဠိ လုပ်ထားသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နောက်ရင်းပြောရင်းနှင့်မို့ ဘယ်ကိုသွားမည်ဆိုတာ မသိပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်လာခဲ့သော်လည်း သူမ မကြောက်။ နှလုံးသားက ပူနွေးရှိန်းမြနေသည်။

မောင်က လမ်းကလေးတစ်ခုတည်း ကားချိုးကျေ့သည်။ လမ်းကလေးက အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည်။

ခြံကျယ်ကြီးတွေ အများအပြားနှင့် လူသူအသွားအလာလည်း သိပ်မရှိ။ မိုးရွာနေတာကြောင့်လည်း လူရှင်းနေသလားမသိ။

မောင်က ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကလေးရပ်သည်။ ကားဟွန်းနှစ်ချက်တီးပေမယ့် မိုးသံတွေ ကြားမှာ ကြားနိုင်မည်မထင်။ မောင်က ကားထဲက ဆင်းပြီး ခြံဝင်းတံခါးဘေးရှိ ဘဲလီကို နှိပ်သည်။

ခြံထဲမှ လူတစ်ယောက် ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ... ကိုဖြိုးလှဲ့”

မောင့်ကိုမြင်တော့ လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး ခြံတံခါး အပြန်ပြန်ဖွင့်၏။

“ကြီးကြီးတို့ မရှိဘူး”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင်း တစ်ခါတည်းဆို၏။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

သူမ မောင့်ကို မေးလိုက်၏။

“မောင်တို့အသိပါ။ ဒီမှာ ကြီးမေနဲ့ နေတာ၊ မောင်တို့နဲ့ ချီးပါ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့”

ခြံထဲမှာ ပန်းပင် စားပင် တော်တော်စုံအောင် စိုက်ထားပြီး အိမ်လေးနားအရောက်မှာ အနောက်ဘက်ကို သွမ်းကြည့်တော့ ပိန်းပန်းတွေ အစီအရီ တစ်ခြံလုံး သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တွေ စုံလင်လှပေမယ့် မိုးရွာနေတာမို့ သေချာ မကြည့်နိုင်ပါ။

မောင်နှင့်အတူ အိမ်ထဲ ဝင်လာဖြစ်သည်။

“ဒါက ကြီးမေတို့အိမ်၊ ကြီးမေတို့ သားအမိ မရှိတော့တဲ”

“ကြီးကြီးနဲ့ မတွေ့တာကြာပြီဆိုပြီး ဝင်ခဲ့တာ ဒီရောက်တော့ မရှိဘူး”

“ကျွန်တော် အခုပဲ မြို့ထဲသွားတော့မလို့ဗျ”

“ဟ... ဟုတ်လား”

“အားနာလိုက်တာ၊ အစ်ကိုတို့ ကြီးကြီးကို စောင့်နေလိုက်ပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ်ပြန်မှာပေါ့ကွ၊ ရပါတယ်”

“ဟာဗျာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ရောက်ပြီးမှတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ကောင်လေးက ရေနွေးဓာတ်ဗူးချပေး၏။

“မင်းက သွားစရာရှိတယ်ဆို ကိုယ်တို့အတွက် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်တာပဲ၊ ထမင်းဟင်းက ချက်ပြီးသားပါ”

မိုးက ရွာနေတုန်းမို့ ချက်ချင်းပြန်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တယ်။ ကောင်လေးက သူမတို့ကို ပြုစုညှော်ခံဖို့ ပျာပျာသလဲ ပြောနေပါသည်။

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိတာတွေ ထပ်ချက်ချင်လည်း ချက်ပေါ့”

“အေးပါကွာ... ရပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကောင်လေးမျက်နှာက ခုမှ စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် မသိပ်ကျသွားလေသည်။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာရောက်မှ မောင့်တော်ကိုလည်း တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သွားသည်။

သူမရင်ထဲ ရှက်စနိုးဖြစ်သွားရတာ မောင့်ကို မျက်နှာမင်းရွယ်မိပြန်သည်။

“သော်တာ”

ကောင်လေးထွက်သွားပြီးတော့ မောင်က သူမကို
စေ့စေ့ကြည့်လျက် တိုးဖွဖွ ခေါ်သည်။

“ဟင်...”

မောင့်ကို မကြည့်ဘဲ ထူးမိ၏။

“ပြန်ချင်လား။ မောင်က ကြီးကြီးရှိတယ်ထင်လို့
ကြီးကြီးက သဘောကောင်းတယ်၊ သော်တာနဲ့ တွေ့ပေးချင်
လို့ကွ”

သူမ လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို မောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်၏။

“လက်ကလေးတွေ အေးနေတာပဲ”

“သော်တာ... ပြန်ချင်လား”

“မောင်ရော...”

“သော်တာ့ဆန္ဒ အဓိကပါ”

“ရပါတယ် မပြန်သေးဘူး”

“ပြီးရော”

“တစ်ခါတလေပဲ မောင်တို့ အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူရတာပေါ့”

“အင်း”

မောင်က လက်ကလေးဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မီးဖိုခန်း
ဘွင်းသို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။ မီးဖိုကလေးက သူ့နေရာလေးနှင့်
သူ အရာရာ သပ်ရပ်နေ၏။

မောင်က ထမင်းဟင်းတွေ ခူးခတ်ကာ စားပွဲဝိုင်းလေး
ဆီ ချရင်း...

“ဘာထပ်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဟု မေးလာ၏။

“ဒီဟင်းတွေ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း”

ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် အလိုလိုပျော်နေမိပါလိမ့်။

“ပျော်ရဲ့လား သော်တာ”

“မောင်ရော”

“သော်တာ ဖြေပါ”

“မောင်အခုငါ့ဖြေ”

“ပျော်တယ်၊ ပျော်လွန်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ သိလား”

“ဟင်”

“အတူတူနေချင်လာမိတယ်”

သူမ မျက်နှာလေး ပြုံးသွားရကာ မောင်
မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

“ကဲ... ထမင်းစားကြစို့”

သူမတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ထမင်းစားကြသည်
သည်နေ့တော့ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာသည်။

စားဖူးသမျှ ထမင်းဝိုင်းထဲမှာ အမြန်ဆုံးလို့ ထမင်း
သည်။ မောင်နှင့် အတူတူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ အေးအေးလူလူ စားရလို့ပါ။

“စားလို့ ကောင်းရဲ့လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ကောင်းပါတယ်”

“ထမင်းစားပြီးရင် ပြန်မှာလား”

ဟု မောင်က မေးသည်။ သူမက...

“မောင်ပြန်ချင် ပြန်ပေါ့”

ဟု ဖြေတော့ မောင်ရယ်ကာ...

“မောင်က တစ်သက်လုံးတောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး
သိလား”

မောင်ပြောပုံကသူမကို ရင်ခုန်မြန်စေသည်။

စိတ်ချမ်းမြေ့ချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

မောင့်ပခုံးပေါ် သူမ မှီလိုက်၏။

“လောလောဆယ် မောင့်မှာ ဝင်ငွေရတဲ့ အလုပ်
တစ်ခု ရေရေရာရာမှ မရှိသေးဘူး၊ မောင့်မှာ မက်မောစရာလဲ
အရည်အချင်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ သော်တာကို သိပ်ချစ်တဲ့
နုလုံးသားတစ်ခုပဲ ရှိတာကွ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဟု လေးလေးနက်နက် ဆိုလာ၏။

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ရွှန်းတောက်သော
အပြုံးလေးနှင့် ...

“မောင့်မှာ အရည်အချင်းမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူက
ပြောသလဲဟင်”

“ဒါဆို ...”

“ရှိတာပေါ့ ... သိပ်ရှိ”

မောင်က ပခုံးလေးမြင့်ကာ ...

“ဒါဖြင့် ... ဆိုပါဦး”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲမေးသည်။

“ပြောရရင် အများကြီး”

“တကယ်လား မောင့်ကို မောင်တောင်မသိဘူး”

“မောင်က သဘောကောင်းတယ်လေ၊ အကြံ
ကြီးတယ်၊ အေးဆေးသိမ်မွေ့ဖြူစင်တယ်”

“ပြီးတော့ရော”

“အနစ်နာခံတတ်တယ်၊ သည်းခံတယ်၊ အနွံအတာခံ
တယ်၊ သည်းညည်းလည်းခံတယ်”

“အားလုံး အတူတူလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုချင်းမှာ သူ့အဓိပ္ပါယ်နဲ့သူပါ”

“အင်း ... ဆက်ပြော”

“ပြီးတော့ မောင့်မှာ မာန်မာန မရှိဘူး၊ အားပေး
ကျညီ ဖေးမနှစ်သိမ့်တတ်တယ်”

“များလှချည်လား”

“ဒါတောင် မကုန်သေးဘူး”

“အားပါး”

“သော်တာ့ကို အရှုံးပေးတတ်တာ၊ ဆန္ဒမှန်သမျှကို
လိုက်လျောတတ်တာ၊ စိတ်ကောက်ရင် ချက်ချင်း ချောတတ်
တာ၊ ဘယ်ကိစ္စလေးဖြစ်ဖြစ် ရှေ့က ဦးဆောင် လက်တွဲခေါ်
တတ်တာ၊ ပြီးတော့ ...”

“တော်ပါပြီ”

“ဪ မောင်ရယ် . . . တကယ်မကုန်သေးတာ ဆက်ပြောမယ်၊ မောင့်ကိုယုံတယ် အဲဒါပဲ”

“မောင်ကတော့ သော်တာကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပါ။ အတူတူ ကြိုးစားတည်ဆောက်ကြမယ်”

သူ့ရဲ့ ကတိစကားလေးက သူမ နှလုံးသားကို ချိုငြိန် စေလိုက်တာ။ ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်လွန်းစွာ ဟေးကနဲတောင် အော်လိုက်ချင်၏။

မောင့်ရင်ခွင်သည် သော်တာ့ဘဝ။ သော်တာ့မျက်နှာ သည် မောင့်အတွက် ကြေးမုံတစ်ချပ်။

တစ်ယောက်ပျော်မှ ကျန်တစ်ယောက် ပျော်နိုင်မည်။
စွယ်တော်ရွက်လိုဘဝမျိုး။

“သားက ခေါ်လာမှတော့ အန်တီတို့က ဧည့်ဝတ် ကျေရမှာပေါ့ကွယ်”

ဖြိုးလျှံမေမေစကားကြောင့် သော်တာဆန်းစမှာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွား၏။

သူ့စကား အဓိပ္ပါယ်က ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

ကိုယ်ကတော့ ချစ်ဦးသူ၏ အိမ်ကို လိုက်လာရတာ၊
ဗူးစာရှင်၏ မိသားစုကို တွေ့ရမှာ ကြိုတင် ရင်ခုန် ကြည့်နှုန်း လိုက်ရတာ။

“တကယ်ဆို မိန်းကလေးပီပီသသ ကူခြေရရ လိမ္မာ
တာလေးနဲ့ သားကို သဘောတူချင်တာ”

ဖြိုးလှိုင်ဘက်က မျက်နှာပျက်သည်။

“မေမေ”

သို့မေမေကို ဟန့်တားသလို ခေါ်၏။

မိန်းကလေးပီပီသသ ကူခြေရရ လိမ္မာတာကလေး
နှင့်ပဲ သဘောတူချင်တာဆိုတော့ သော်တာဆန်းစကို ကူခြေ
မရဘူး မိန်းကလေး မပီသဘူး မလိမ္မာဘူးဟု ပြောလိုက်
တာပေါ့။

နဂါပင်ကိုယ်ဗီစိတ်နှင့်ဆို ချက်ချင်းပဲ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ဖွင့်မေးချင်လိုက်မှာပါ။ အခုတော့ မာနနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေ
တင်းစေ့နေ၏။

ဖြိုးလှိုင်နှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာရော
သော်တာဆန်းစ အကြောင်းတွေကိုရော သိထားပြီးခဲ့ဖူး
လေသည်။

မိန်းကလေးပီပီသတယ်ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်ပါသလဲ။
သော်တာဆန်းစကို မိန်းကလေး မပီသဖူးလို့ ဘာကြောင့်
ပြောတာလဲ။

ကူခြေရတယ်ဆိုတာရော ဘာနဲ့ သတ်မှတ်တိုင်းတာ
တာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ကူခြေမရဘူးလို့ ဘာကြောင့် သတ်မှတ်
ခွင့်စွဲရတာလဲ။

လိမ္မာတယ်ဆိုတာရော...

သော်တာက မလိမ္မာလို့ ဘာတွေများ ဆိုးနေမိလို့လဲ။
ခက်ပါလားနော်။

ဖြိုးလှိုင်ဘက်က မေမေက သော်တာဆန်းစနှင့် ‘တဲ့’
တွေပြီ။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လာပါရောလား။

မျက်နှာကလေး စူပုတ်ကာ အရယ်အပြုံး ပျောက်
သွား၏။ ကိုယ့်ကို ဖိနှိပ်ချိုးသော စကားမျိုး ပြောတာ
ထက်မခံချင်ပါ။

သို့သားကရော ဘယ်လောက်ဖြူစင်သန့်ရှင်းလို့လဲ။
ဘယ်လောက်ပြီးပြည့်စုံနေလို့လဲ။

မတူမတန် စကားကို အပြောခံရသလို ရင်နာ၏။
ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတာနှင့်ပဲ အဲဒီလို
သတ်မှတ်ရသလား။ နေမင်းဆန်းနှင့် တစ်ခါတလေ စွန့်လွှတ်
တတ်တာကြောင့်ပဲ အဲဒီလို ထင်တာလား။

သော်တော့ အပြစ်တွေက ကြီးမားလွန်းပါလား။

ဖြိုးလွှဲအမေကြီး မျက်စိရှေ့က ထထွက်သွားတော့

“တကယ်ပါပဲ... ဖြိုးလွှဲ အမေက အရမ်းတီ (T)

ခံတယ်၊ အံ့ရော”

ဟု မခံချင်စွာ ပြောမိသည်။

“သော်တာဆန်းစရယ် လူကြီးမိဘကို မရိုင်းစိုင်းရဘူး
ရိုသေရမယ်”

“သူကမှ လူကြီးစကား မပြောဘဲ”

“မေမေက အဲဒီလိုပါပဲ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”

ဖြိုးလွှဲက သူမေမေကို လျှော့တွက်သည်။ ငွေယူဝံ
ထည်း မရ။ အမေဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်မည် ဆိုသည့်
သဘောမျိုးပါ။ သော်တာဆန်းစကတော့ ယောက်ျား ဘာပြော
ပြော ခေါင်းငုံ့ခံမှာ မဟုတ်။

ကိုယ်မမှားဘဲ ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိဘဲ လာပြောလျှင်
သော်တာဆန်းစ လုံးဝ မခံနိုင်။

ဖြိုးလွှဲဘကိုး မျက်နှာနှင့် သည်တစ်ခါတော့ ရှိပါစေ။
နောက်တစ်ခါဆို သည်လို ငြိမ်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုခုတော့
ထုန်ပြန်ရလိမ့်မည်။

“ကဲပါကွာ၊ မေမေ့ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

“အင်း”

အရမ်းကို နားလည်သွားပါပြီ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု
ထည်း ရှိပါပြီး သမီးချင်း မစာနာတတ်သော ယောက်ျားကို

သမီးချင်း စာနာတတ်အောင် စကားလုံးလှလှစီထားရ
တော့မည်။

သူ့သမီး ခင်ခင်ဘကိုးလည်း တစ်နေ့ ချစ်သူတွေ
မှာပါ။ ချစ်သူအိမ်လည်း လိုက်သွားရဦးမှာပါ။

အဲဒီအခါ အမေနှင့်တူသော ယောက္ခမမျိုးနှင့်
တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရဦးမှာပါ။

ထစ်ငေါ့နှိမ့်ချစွာ စိန်ခေါ်သလို ပြောတာကို ငဲ့ခံခဲ့
ရလျှင် မာနနှင့် ခံပြင်းမိမှာပါ။

“မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်”

ဖြိုးလှုံဘကိုးက သော်တာဆန်းစ မျက်နှာကလေး
ကို ကြည့်ကာ ကာကွယ် ဖာထေးရှာ၏။

“သော်တာဆန်းစ အကြောင်းကို ကျကျနန
မသိသေးလို့ပါ”

“အင်း... ဟုတ်မှာပါ”

ဟု ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နှင့် ကိုယ် ခေါင်းညိတ်မိ၏။

အကြောင်းသိလျှင် ပြောရဲမှာမဟုတ်။

တကယ်ပါပဲ။

တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးပါပဲ။ ကိုယ့်

ဘီယောကွမက မြင်မြင်ချင်း စိန်ခေါ်သည်။ စစ်ကြေငြာသည်။

ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကိုယ်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ အမေ

သို့ပဲ သတ်မှတ်ထားခဲ့မိတာ ဘုရားသိသည်။

“သောက်လိုက်ပါဦး”

ခင်ခင်ဘကိုးက အအေးနှစ်ခွက်ယူပြီး လဲချပေး၏။

“ဟဲ့... ဒါ... ငါပြောထားတဲ့ သော်တာဆန်းစ”

“သိပါတယ်”

ခင်ခင်ဘကိုးက ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

သူတို့ မောင်နှမက နင်... ငါနဲ့ တရင်းတနီးပါပဲ။

“ဝဏ္ဏရော”

“အပြင်သွားတယ်၊ လာလိမ့်မယ်”

ဖြိုးလှံဘကိုးက သူ့အစ်ကို ဝဏ္ဏဘကိုးကို လိုက်၏။

“ဖြိုးလှံ . . . နင်က မိတ်ဆက်ပေးနေရသေးတယ်၊ ငါတို့ချင်းက သိပြီးသားတွေ သော်တာဆန်းစရဲ့ မောင်ကလေးက ငါ့တပည့်ပါ။ နင့်ထက်အရင် သိကြတာ၊ အခု နစ်ခေါ်လာတာ”

ခင်ခင်ဘကိုးကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ဖော် ဆွေပါပဲ။ သော်တာဆန်းစကို ထိပ်တိုက်မတွေ့။

မောင့်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မောင့်ကို ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ပိုမို ယုံကြည်စိတ်ချလိုက်မိပါသည်။

သူမတို့အကြောင်းကို မောင့်ဘက်က သိပြီးချိန်မှာ သူမလည်းပဲ အိမ်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ လိုအပ်လာပြီ မဟုတ်လား။

နေမင်းဆန်းစတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သိလည်း သိပြီးနေပါပြီ။

မိသားစုက သူမအတွက် စိတ်ချမ်းသာမည့် ချစ်သူကို ရွေးချယ်သဘောတူနိုင်မှာ သေချာသည်။

အရင်ဦးဆုံး မေမေ့ကို အသိပေးတိုင်ပင်ရပါမည်။

သူမမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်တွတ်ထိုး
ညီအစ်မရင်းချာမှာ မရှိဘဲ။ မိသားစု စုံလင်ချိန်မှာ ဖွင့်ပြော
ရမှာ ဝန်လေး ကြောက်ရွံ့မိသည်မို့ မေမေ့ကို အသားကထေး
ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရမှာ။

မေမေ့ဆန္ဒက အားလုံးထက် ပိုအရေးကြီးသည်
မေမေက မေမေမဟုတ်လား။

အနေအေးလွန်းသော မေမေက သူမမှာ မောင်
နေပြီဆိုတာ လုံးဝ မသိသေးပါ။ သိနေခဲ့ရင်လည်း ဖွင့်ဟ
မှာ မဟုတ်။

ဖေဖေထက် အရင်ကြိုပြောထားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်
ဖေဖေက မေမေပြောလိုက်လျှင် သဘောတူမှာ ကျိန်းသေ
သူမဘာသာပဲ စိတ်ကူးယဉ်ကာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်
နေမိသည်။

ဘယ်သူမဆို သည်လိုအချိန်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့
မဟုတ်လား။

အတူတူ တည်ဆောက်ကြမည့် မိသားစုဘဝဆိုတာ
တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကြည်နူးစရာပါ။ ရင်ခုန်ချမ်းမြေ့စရာပါ။

သူမ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေက မြူးပျသွက်လက်နေ
သည်။

မောင်နှင့်တွေ့ရမည့် နံနက်ခင်းမှာလည်း သူမ
ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးလွန်း၏။ မောင် လာခေါ်မည့်အချိန်
သားကို စောင့်ရတာ မောလွန်းပြီ။

ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က တွေ့နေကျနေရာမှာ မောင်
ဆိုတော့ ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်ရ၏။

သို့ပေမယ့် ဆိုင်ကလေးထဲ ဝင်ကာ မောင်ကို စောင့်
နေမိသည်။

ချိန်းထားသည့်အချိန်ထက် အမြဲတမ်း ကြိုရောက်နေ
တတ်ပါ။

သည်နေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ။

မောင့်အတွက် တွေးပူလာမိ၏။

ဘာများဖြစ်နေလဲ။

တစ်ခါမှ ကြိုတင်စောင့်မနေဘူးတော့ ထိုဒုက္ခကို
ကိုယ်တိုင် ကြုံမှ သိသည်။

မောင်မလာတော့ဘူးလား။

ချိန်းထားသည့်အချိန်ထက် ကျော်လွန်လာသည့်အခါ
ရင်ထဲ ဆောက်တည်ရာမရအောင် လှုပ်ရှားလာမိသည်။

အိမ်ကို လိုက်သွားလျှင် ကောင်းမလား။

မောင့်မိသားစုနှင့် သိနေပြီပဲ။

အို... မဟုတ်သေးပါဘူး။

သူတို့ အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေမလား။ ပြန်စဉ်းစား

ချင့်ချိန်နေမိ၏။

သည်လိုနှင့် အချိန်တွေ လွန်လာသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိအောင် အောင့်သံ

သက်နှင့် ကြေကွဲလာမိသည်။ ဘာကြောင်းများရှိသလဲဟု
မေးရာ တွေးသည်။

တော်တော်ကြာအောင် မောင်ရောက်မလာတော့
သိပ်ပြန်လာခဲ့မိသည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်။ အဝတ်
စားပင် မလဲမိပါ။

ထိုင်ရမလို ထရတော့မလိုနှင့် လူနှင့်စိတ် မကပ်လှ
လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တုန်လှုပ်နေသည်။

နောက်တော့မှ မောင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တစ်ဖက်က အသံကို နားစွင့်
သော သူမ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်နေရသည်။

တစ်ဖက်က ဟက်လိုထူးသံက မိန်းမအသံမို့...

“မမခင်ခင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သော်တာပါ၊ မောင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ... သော်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖြိုးလှုံမရှိဘူး”

“ဘယ်သွားတာလဲဟင်”

“စနေနေ့က ခရီးထွက်သွားတယ်”

“ဟင်...”

သူမ အရမ်းအံ့ဩသွားမိ၏။

ခရီးသွားတာတောင် အသိပေးမသွားပါလား။ သူမ

လာစောင့်နေမယ်ဆိုတာ သိရက်နှင့် မောင် ဘယ်လို ပြောတာလဲ။

“မြန်းစားကြီးဆိုတော့... သော်တာ့ကို ပြောမသွားဘူး ထင်တယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တယ်လီဖုန်းလေးတစ်ချက်တော့ ဖို့ကောင်းပါသည်။

“သော်တာ့ ဖုန်းဆက်ရင် သူ ခရီးသွားတယ်လို့ ပြောပေးဖို့ မှာသွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမအသံလေးက အလွန်အမင်း တိုးဖျော့တိမ်ဝင် နေရ၏။

“နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟိုဘက်က မောင့်မမသည် လေသံက အေးစက်စက်။

သေချာရှင်းပြချင်ပုံမရှိပါ။

ဘာတွေ အရေးကြီးသလဲ၊ သူ့အစ်မကို မေးချင်ပေမယ့် မာနနှင့် မမေးမိပါ။

“ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည့်တိုင် ဖုန်းခွက်ကိုင်
လျက်သားနှင့် ကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေမိသည်။

ဘာတွေလဲ မောင်ရယ်။

လုံးဝ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

သည်လို အနေအထားမျိုးကို ယောင်၍ပင် မတွေးခဲ့
မိပါ။

မောင့်ကို လွမ်းဆွတ်လွန်းသောစိတ်နှင့် လူက ဘာ
ကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

မောင့်ဘက်က အဆက်အသွယ် မလုပ်၊ နှုတ်မဆက်
ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ ဘယ်နားသွားသွား
ဘယ်လိုနေနေ မောင့်ကိုပဲ သတိရလှသည်။

မောင် ထွက်သွားခဲ့တာ တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း အလိုလိုနေရင်း တွန့်
ဆုတ်မိတာ အမှန်။ ခဏခဏ မဆက်ချင်၊ ဖုန်းဆက်ရတာ
အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်သလိုပါ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မောင်ပြန်ရောက်တာနှင့် သူမဆီ လာမှာပါ ဟု
တွေးကာ ဖြေသိမ့်နေရသည်။

ဘာတစ်ခုမှ သေချာမသိရတော့ ရင်ထဲ ပူလောင်လှ
သည်။

ဟိုကနေ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ရသားပဲ။

မောင် ဘာကြောင့် မေ့နေရလဲ၊ မဆက်သွယ်တာလဲ။

ကိုယ်မေးမိသော မေးခွန်းတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ မဖြေ
နိုင်သောအခါ အားမလို အားမရနှင့် မျက်ရည်ဝိုင်းလာရ၏။

သူမကို အကြင်နာကြီးစွာ စောင့်ရှောက်တတ်သော
မောင်တစ်ယောက်အနားမှာ မရှိတော့ နေမရ ထိုင်မရ။
ထင်ဟာလွန်း၏။

City Mark ထဲ ဈေးသွားဝယ်တော့ မောင်ကို ပို
သတိရသည်။

ခါတိုင်းဆို မောင်က အမြဲဘေးမှာ ပါသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာရင်ထဲ လိမ့်နေအောင်လွမ်းမိသည်။ ရူးရူး
မူးမူး သတိရတမ်းတမိသည်။

သည်လိုသာဆို သော်တာ နှလုံးရောဂါ ရသွားနိုင်
သည်။

မောင်ရယ်... ပြန်လာပါတော့။

ပစ္စည်းတွေ ကားထဲထည့်ပြီး ရှေ့ခန်းတံခါးသာ ဖွင့်
နေဆဲမှာ သူမပခုံးကို ဖျတ်ကနဲ လာပုတ်ကာ ခံစားရတာမို့
နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ... သူငယ်ချင်းဝေဝေ

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း... တစ်ယောက်တည်းပေါ့ ရှင့်ရော”

“မေမေပါတယ်၊ နင့်ကို တွေ့လို့”

ဟု သူငယ်ချင်းက ဆိုသည်။

“ဟဲ့... နင်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေဘူး
လား”

ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
မေးသည်။

တအံ့တဩနှင့် မျက်လုံးကလေး ပိုင်းစက်ကာ...

“မဟုတ်တာ ပြေပါတယ်”

သူမအသံလေးက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားရသည်။

သည်လို မေးလိုက်တာမို့ ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွား
ရရင်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင်နဲ့ ပတ်သက်လား”

သူငယ်ချင်းကို အလောတကြီး မေးမိတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ဟိုလေ... ဟိုဆရာဝန်မလေးနဲ့”

“ဟင်... ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

သူမ မျက်နှာလေး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားမိ၏

“နင် လူမှားတာများလား ဝေဝေ၊ မောင်က ခန့်သွားနေတာ”

သူငယ်ချင်းက တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မျက်လုံးလွှဲသွားရင်း...

“နင်စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူတော့မမှားပါဘူး၊ နင် သူ့ကို မေးကြည့်ပါလား၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

“ဘယ်က ဆရာဝန်မလဲ၊ နင်ပြောတာ”

“နင်တို့ ဘေးခြံကလေ”

“ဘာ”

“ကဲပါ ... ငါသွားဦးမယ်”

ဟု သူငယ်ချင်းက နှုတ်ဆက်သည်။

သူမရင်ထဲ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေဆဲ။

ကြားလိုက်ရသမျှကို ဘယ်လိုမှ မယုံချင်။

မောင်သည်လို လူစားမဟုတ်ပါဘူး ဟု ယုံကြည်မိသည်။

ဒါ... လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

တစ်ခုခု မှားနေပါပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

တော်တော်နှင့် ခေါ်မရ။

အားတင်းထားပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ခေါ်သည်။

မောင့်အိမ် လိုက်မသွားမိဖို့လည်း စိတ်ကို ထိန်းထား

ရတာမို့ ရင်ထဲ ပင်ပန်းလွန်း၏။

မျက်ရည်မကျအောင် အံကြိတ်ထားရသည်။ အတော်

ကြာမှ ဖုန်းခေါ်လို့ ရသည်။

မမခင်ခင်ဘကိုးပဲ လာကိုင်တာပါ။

“သော်တာပါ”

“မောင် ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း...”

မမခင်ခင်က ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ကြည့်စမ်း မောင်ထယ်ရောက်နေပြီ။

“မောင် ဘာလို့ မလာလဲ မသိဘူး၊ အခု သူ
ရှိသလား... သူနဲ့ ပြောမယ်”

“သူမရှိဘူး၊ ခုနကပဲ ထွက်သွားတယ်”

“ဘယ်ကို သွားတာလဲဟင်၊ ဖုန်းပါသွားလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

မရေရာသော စကားကို ဒေါသဖြစ်မိ၏။

ချစ်သူနှင့် စကားပြောခွင့်တောင် မရှိတော့ဘူးလား။

“မောင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“သူမှ ပရှိတာ”

“မောင်ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောပေးပါ”

“ပြောပေးမယ်လေ၊ ဒါပဲနော်”

“ဒါပဲနော်”

သည်တစ်ခါတော့ သူမ ဖုန်းအရင်ချလိုက်၏။

သည်လိုဆိုလျှင် မောင့်ဘက်က ထူးဆန်းနေတာ

အမှန်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မောင်နှင့် မြန်မြန်တွေ့မှ ဖြစ်တော့မည်။

သူမရင်ထဲမှာတော့ မောင့်ကို တွေ့လိုစိတ်တွေသာ
ထွက်နေသည်။

ချစ်သူသက်တမ်းတလျှောက် သူ ရင်ပူလောက်
အောင် အလိုမကျအောင် ဘာတစ်ခုမှ မပြုလုပ်ခဲ့ဘူးတာ
ကြောင့်လည်း သော်တာ အံ့ဩထူးဆန်းနေမိတာပါ။

မောင်ဟာ ရက်စက်တတ်သူမဟုတ်။

မောင့်ကို သော်တာ ယုံကြည်ရပါမည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟင်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာသော စုံတွဲကို မြင်
လိုက်တော့ ဂုတ်တရက် အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့သွားရသူက
သော်တာ။

အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မောင်ကို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ မြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရ
တော့ လူက မိုက်ကနဲပင် ဖြစ်ရသည်။

ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်၊ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေ
မှတ်ခြည်း ရပ်သွားမိ၏။

မျက်လုံးအဝိုင်းသား၊ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသား
နှင့် မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အံ့အားတသင့် ငေးကြည့်မိ၏။
မောင်က အခါတိုင်းလိုပဲ သန့်ပြန့် ကြည့်ကောင်း
နေသည်။

မမကြည်ဖြူသာက မောင့်ဘေးမှာ...
မောင်က သော်တာ့ကို မမြင်၊ မမကြည်ဖြူသာက
လည် မမြင်။ ရုတ်တရက် သူမ ပုန်းကွယ်နေမိ၏။
မောင်တို့နှစ်ယောက် သူမအနီးက အေးဆေးစွာ
ဆက်လက်လျှောက်သွားကြတော့သည်။ သူမ မလှူစီမယုတ်
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူမ နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေ၏။
မောင့်အပေါ် ယုံကြည်ထားသမျှ ရှေ့လင့်ကိုးစား
သမျှ ရုတ်တရက် ပျက်ပြယ်သွားသလိုပါ။ လေဟာနယ်
ရောက်သွားသလို မွန်းကြပ်လာ၏။

ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ
ခြေလှမ်းတွေက အားမရှိ၊ မောင်နှင့် မမကြည်ဖြူသာကို လှူကြီး
တွေက စီစဉ်သဘောတူထားတာလား။

ဒုက္ခပါပဲ။

သော်တာ့ကို မောင်က တကယ်ပဲ ထားခဲ့တော့မှာ
လား။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ထားသော်လည်း
နှုတ်ရည်ပူနွေးတို့က ပါးပေါ် စီးကျနေသည်။
သူမစိတ်တွေ တင်းကြပ်လွန်းသည်။ အသက်ရှူလို့
ရသည် မ။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မောပန်းလွန်းစွာ လောင်မြိုက်
နေသည်။ ပူလောင်လိုက်ဟာနေသည်။
တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးရတော့မလို့ သူမ ရင်ခုန်သံ
ချောက်ချား ဆူညံလာ၏။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နှင့် စကားပြောချင်သည်။
တစ်ခုခုကို ရေရာချင်သည်။ ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောချင်သည်။

မသိရမချင်း ဘယ်လိုမှ နေလို့ရမှာမဟုတ်။

ဖုန်းကိုပဲ ဆက်တိုက်ခေါ်ရင်း ရင်ထဲက မုန့်တိုင်းမှာ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းနေရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ‘မောင်မရှိဘူး’ အေးစက်စက်ပဲ ဖြေကြသည်။

သူမ လုံးဝ မကျေနပ်။ ဒေါသတွေက ရင်ထဲ ပြည့်လာ၏။ ထပ်တလဲလဲခေါ်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ ဘာထည့်မတွေး။

“သူ တကယ်မရှိတာ၊ လာရင် ပြောလိုက်မယ်”

ဟု ပြောသော်လည်း မယုံချင်။

ညဘက်အထိ သူ့ဆီက ဖုန်းခေါ်သံ မကြားရသေးတာ ပေါက်ကွဲမိတော့သည်။

သူဟာ သော်တာထင်ထားသလို မရိုးသားပါလား

“သူ ဖုန်းမကိုင်တာလား၊ ရှောင်နေစရာ မလိုဘူး ပြတ်ပြတ်ပြောပါလို့”

“သူ မရောက်သေးတာ၊ အိမ်က လူတွေ အိပ်နေပြီ”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ မမ၊ မောင်က ကျွန်မချစ်သူပါ”

“သူမှ မရှိတာ”

“ဘာလို့ မရှိတာလဲ”

“ခက်တာပဲ၊ ခဏနေဦး လာပြီ ထင်တယ်”

မောင့်မမက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူရင်း သွားခေါ်ပေးသည်။

“မောင်ပါ”

“ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ ဘာတွေ ရှုပ်နေသလဲ ဆိုတာ အမြန်ဆုံး ရှင်းပြပါ”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါကွာ”

မောင့်အသံက တောင်းတောင်းပန်ပန်...

“ဖြည်းဖြည်း မပြောနိုင်ဘူး မောင်၊ အားလုံး အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

“အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ်”

“ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ ခုပဲ ရှင်းရှင်းပြော”
 “လူချင်းတွေ့မှ သေချာပြောမယ်၊ ရှင်းပြမယ်”
 “မောင် ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ၊ သော်တာ လုံးဝ
 မကျေနပ်ဘူး”
 “မလွဲသာလို့ပါ”
 “ဘာ...”
 “မောင်လဲ စိတ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ မနက်ဖြန် မောင်
 လာခဲ့မယ်”
 “ပြီးရော”
 မောင်က ဖုန်းချသွား၏။
 ရင်ထဲမှာ ပိုမို ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။
 မောင်နဲ့ မမကြည်ဖြူသကား ဘယ်လို ပတ်သက်ပါ
 လိမ့်။ ရင်ဘတ်ထဲ စူးကန် အောင့်လာသလိုပါ။ ရင်ထဲ
 ပူလောင် ကျွမ်းမြည့်စွာနှင့် သော်တာအိပ်မပျော်၊ တစ်ညလုံး
 အိမ်မက်ဆိုးတွေ မက်သည်။

အိမ်မက်ထဲမှာ မောင်က ထားရစ်ခဲ့သည်။
 သော်တာက ငိုရိုက်တောင်းပန်သည်။
 မောင့်နောက်ကို ပြေးလိုက်၏။
 မောင်က သော်တာရှိရာ တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်
 ကြည့်။ ဥပေက္ခာ ပြုလွန်းသည်။
 ချစ်တုန်းက နှစ်ဦးကြည်ဖြူစွာ ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။
 မောင် ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ အသံမာ ရက်စက်
 ဘာလဲ။
 သော်တာကို မသနားတော့ဘူးလား။

“ဟက်လို”

မောင့်စကားတွေက သော်တာ့ကို တုန်လှုပ်သွေးပျက်
စေပါသည်။

ရင်ထဲမှာ တနံ့နှင့် ပူလောင်ဆူပွက်လာ၏။

“ဟိုးကတည်းက ကိစ္စ မေမေက နေမကောင်းဘူး၊
အဲဒါကြောင့် မောင် လုံးဝ ငြင်းလို့ မရဘူး၊ မေမေ ငိုနေတာ
မောင်စိတ်ထိခိုက်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း သော်တာ့ကို ဘာလို့ ချစ်တမ်း
တစားခဲ့သေးလဲ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ဟိုးကတည်းက သဘောတူ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ထားတာ အမေ နေမကောင်းလို့ ငြင်းလို့ မဖြစ်ဘူးဆို
သော်တာ စိတ်ဆင်းရဲဖို့သက်သက် ဘာလို့ ချစ်ခဲ့တာလဲ
ပြော”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သော်တာရယ်”

တချို့ကိစ္စတွေက တောင်းပန်လို့ရတယ်။ တချို့ ကိစ္စ
တွေက တောင်းပန်လို့ မရဘူး မောင် သိရဲ့လား။ နားလည်
ရဲ့လား။ သော်တာနဲ့လုံးသားကို ဗွမ္မကြေအောင် ခြေပစ်ပြီး
တောင်းပန်တာကို သော်တာက လက်ခံပေးရမလား။ ခွင့်လွှတ်
ပေးရမလား။

အသံလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်ရည်
တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ဒလဟောကျလာသည်။

မောင်ကို စိတ်နာမိပြီ။

မောင်ကို မျက်ရုံမိပြီ။

မောင်ကို အထင်သေးမိပါပြီ။

မောင်ဟာ အလကား ယောက်ျား။

မောင်အချစ်က တန်ဖိုးမရှိ။

ယုံကြည်ခဲ့မိတာ အရမ်းမှားသွားပြီ။

သော်တာဆန်းစက သူ့ကို နာကြည်းစွာကြည့်ပြီး
မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်၏။

မာနနှင့် မျက်ရည်တွေ ခမ်းသွားရပါပြီ။

မချစ်တော့ပါဘူးဆိုမှ ဒူးထောက် အသနားခံရဦး
မှာလား။ အောက်ကျနောက်ကျ မျက်ရည်ကျပြရဦးမှာလား။

“ကောင်းပြီလေ သော်တာ၊ နားလည်ပေးလိုက်မယ်
ဒီနေ့ ဒီအချိန်က စပြီး ရှင်နဲ့ သော်တာ ပြတ်ပြီ၊ ရှင့် ဘဝလမ်း
ကို ရှင်ပျော်အောင် လျှောက်ပေတော့”

ကိုယ့်နှုတ်ဖျားက စကားလုံးတွေ၏ ပြတ်သားမှုကို
ကိုယ်တောင် လန့်မိသည်။

အချစ်၏ နောက်တစ်မျက်နှာက အမုန်းလား။

အချစ်နှင့်အမုန်းက စာတစ်ရွက်တည်းမို့ အချစ်စာ
မျက်နှာကို လှန်လှောလိုက်တာနှင့် အမုန်းစာမျက်နှာ ရောက်
သွားရပြီ။

မောင့်ကို တစ်သက်လုံး လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။
နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

မာနမီးတောက်တွေ အရှိန်ကျသွားတာနှင့် မောင့်ကို
ဆွတ်ခြင်းက အလူးအလိမ့်ခံစားရသည်။

ထိုမျှအထိ နှလုံးသားထဲ နာကျင်ထိခိုက်တာမျိုး
မရှိခဲ့ပါ။ အချစ်ဦးမို့ ရူးရူးမူးမူးပါပဲ။

သူမရဲ့ နှုတ်ဖျားက မောင့်ကို လမ်းခွဲစကားကို
ကျင့် ခံပြင်းစွာ ပြောနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အသည်းထဲကတော့
သေလိုမှ မမေ့နိုင်။

ဝမ်းနည်းပူလောင်စိတ်ဖြင့် အချိန်တိုင်း သတိရသည်။

သေတာနှင့် ရင်ထဲ တနံ့နံ့မို့ နာကျင်ခါးသီး၏။

မောင်က တခြားတစ်ယောက်ကို ပိုမို အလေးထားခဲ့ပြီ။ မောင်ကို မလွမ်းချင်၊ မောင်ကို မေ့နိုင်ချင်သည်။

မေ့ဖို့ ကြိုးစားလေ၊ ပိုသတိရလေ။ ခုတော့ မောင်သည် သူမကို ကြေကွဲစေ၏။

အို . . . သွားစမ်းပါ မောင်ရယ်၊ သော်တာ အားထဲက ရှင်ထွက်သွားပါတော့။

ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက်စိမ်းကားနိုင်သူတစ်ယောက် မတမ်းတပါရစေနဲ့။ သော်တာ အားတင်းထားနိုင်ပါစေ။

မောင်ကို အေးစက်စွာ မေ့ပစ်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတော့။ အံ့ကြိတ်ထားရင်းက မျက်ရည်တွေက ပေါ် စီးကျသည်။

မောင်အတွက် မငိုပါရစေနဲ့။ ဘယ်လိုပဲတွေ့ရမယ့် မောင်ကို စိတ်နာသည်။ လွမ်းစိတ် မချီမဆံ့နှင့် အလွန်အမင်း အခံရခက်လှသည်။

မောင်ကို လွမ်းတိုင်း စိတ်ထဲ အားမလို အားမရ သတိရစိတ်နာတိုင်း မျက်ရည်က ချက်ချင်း ဝိုင်းလာတတ်သည်။ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်။ လူ့လစ်လျှင် လစ်သလို သူမ မျက်ရည်ကျသည်။ တိတ်တဆိတ် ကြေကွဲခံစားနေမိသည်။

အိမ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေသလို ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေမိသည်။ မောင်ပြောတဲ့ ပြည့်စုံကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ အဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။

ဘဝတစ်ခုလုံး ဘာမှ အဓိပ္ပါယ် မရှိစော့သလို ရင်ထဲ ဆေးလံလှတာ ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမှာလဲ။

မောင် ရက်စက်စွာ ထားရစ်ခဲ့တာ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။ အသည်းတွေ ကွဲသွားဦးတော့၊ အသက်ပင် ဆုံးရှုံးဦးတော့ မောင်ရှေ့ ဒူးမထောက်ချင်ပါ။

သီချင်းသံတိုးတိုး ဖွင့်ထားရင်း ဘယ်တော့များ မောင့်ကို မေ့နိုင်မလဲ ဟု တွေးမိ၏။

မျက်လုံးလေးပိတ်လို့ သူ့စကားလေး ကိုယ် ရင်ခုန်
 ခဲ့ဖူးတယ် +++ ဘေးနား မှေးစက် သူ့အနမ်းလေး ဘယ်အခါ
 မမေ့ဘူးကွယ် +++ နေ့ရက်တွေ စောင့်လို့နေ အတွေးညွှတ်
 အိပ်မက်ရှည် +++ လမ်းကလေးလျှောက်လို့ ကိုယ့်ပန်းထက်
 သူ မှီခဲ့ဖူးတယ် +++ လမ်းမျှားပျောက်လို့ ရင်ဆိုင်အားလေး
 လည်း ကိုယ်လေ ငိုခဲ့ဖူးတယ် +++ အယုအယတွေ အဆွေ
 အမောတွေ တမ်းတနေ လိုအပ်ချက်လေး +++

မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး သိလား +++
 ကိုယ့်ဘဝအတွက် အလိုအပ်ဆုံး သိလား +++
 မင်းမရှိလို့ တကယ်မဖြစ်ဘူး သိလား +++
 မပြောင်းလဲဘဲ ရင်မှာ ရှိနေမလား +++

သိပ်ချစ်တဲ့ စကားလေး သူပြောရင်း အတူတူ
 ဆိုင် ဘဝတွေ +++ အမြဲတမ်း မင်းအပြုံးတွေ အ

ရင်မှာ တစ်သက်လုံးပဲ +++ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး
 လေ +++ တို့အချစ်တွေ တည်မြဲပါရစေ၊ တည်မြဲပါရစေ
 --- မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး သိလား၊ (မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး)
 “အား”

ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲမို့ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်ရ၏။
 တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးပါလားဟု တွေးရင်း တစ်စုံတစ်ရာ
 လွစ်ကနဲ သတိရသွားသည်။ ရင်ထဲလည်း တဒိန်းဒိန်း
 ဆူနီလာ၏။

“ဘုရားရေ...”
 နှုတ်က လွှတ်ကန် ရေရွတ်ရင်း ရင်ဘတ်ပေါ်
 ထက်ဝါးနှင့် ဖိချရသည်။

ဘာကြောင့် ဒါကို မေ့လျော့နေမိပါလိမ့်။
 အမှန်တော့ ထိုကိစ္စကို မေ့လျော့ဖို့ မကောင်း။
 သတိထားလိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ နောက်ကျနေပါလား။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သွေးတိုးနှုန်းက နားထင်အထိ တဒုတ်ဒုတ် တိုးလာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထလာ၏။

လက်ဖဝါးတွေ ချွက်ချင်းလို အေးစက် စေးထန်လာကာ အသက်ရှူလို့လည်း မဝ။ တုန့်လှုပ်စိတ်နှင့် ဇောခွေးတွေ ပြန်လာရသည်။

လုံးဝ မထင်ခဲ့တာပါ။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။

အို...ဟုတ်နေရင်ကော ဟုတ်နေရင် ဘာလုပ်မလဲ။

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လာရသည်။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အသံထွက်အောင် ငိုရှိုက်လိုက်မိ၏။

နုလုံးသားထဲ ချောက်ချာလွန်းသည်။ အတန်ကြာ ငိုနေပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ရင်း စိတ်ကို ထွေးချရ၏။

လက်ဖဝါးနှင့် မျက်ရည်တွေ ခဏခဏ သုတ်လွန်းတော့ ပါးပြင်တွေတောင် ပူစပ်လာ၏။

မောင့်ကို ဖွင့်ပြောရရင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်နိုင်၊ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ချင်။

ဒါဆို... ဝေဝေ။ ဟုတ်ပြီ။

အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ကာ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။

“ဝေဝေလား”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောအ သံတိုးတိုးဖြင့် မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ပြောလေ”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဝေဝေ”

“ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ ပြောမလဲ”

“တော်ကြာလောက်ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ တစ်နေရာရာကို သွားကြတာပေါ့”

“ငါ စောင့်နေမယ်”

ဝေဝေကို ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် နည်းနည်း ပေါ့ပါးသောသွားလိမ့်မည်။ မောင့်အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောနေတာ ရင်နာစရာ ကောင်းပါသည်။

“သူ့ကို စိတ်နာတယ်၊ မေ့ချင်တယ်”

ဝေဝေက ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ သော်တာရယ်”

သော်တာက ရှိုက်ငိုသည်။ ဝေဝေက ပခုံးလေးအပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အားပေးသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒါပေမယ့်...”

ဝေဝေက စဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်သွား၏။

ပြီးတော့မှ... သူ့ကို ဖွင့်ပြောရင်ရော

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် သော်တာ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ငါ အရမ်းကြောက်တယ် ဝေဝေ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ကြံရာမရစွာ တီးတိုးမေးမိ၏။

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ မကြည်ဖြူသနဲ့ တွေ့ကြည့်ပါလား... သူ့သဘောထား သိရအောင်ပေါ့”

ဝေဝေအကြံကို သော်တာ ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာဆန်းစက ဖုန်းခွက်ကလေးကို ကိုင်ထားပြီး
ပင့်သက်အခါခါ ရိုက်သည်။

မမကြည်ဖြူသာကို ဘယ်လို ဖွင့်ဟ အသိပေးရမလဲ။
ပြောလည်း မပြောချင်ပါ။

သော်တာမှာ တိုင်ပင်စရာလည်း တခြားလူ မရှိ။

“ဟက်လို”

ဟော... မမကြည်ဖြူသာ ဖုန်းလာကိုင်ပြီ။

“ဟက်လို... ဘယ်သူလဲ”

“မမ... သော်တာပါ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဪ... သော်တာလား အခုတလော ပျောက်နေပါလား။ အိမ်ဘက်တောင် မလာဘူး”

“အခုပဲ လာမလို့”

“လာခဲ့လေ”

“မမအားရဲ့လားဟင်”

“အားပါတယ်”

“သော်တာက မမနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်လို့ပါ။ ကော်ဖီဆိုင် သွားထိုင်ကြမယ်”

“ကောင်းသားပဲ မမ စောင့်နေမယ်”

သူငယ်ချင်းက အကြံပေးလို့သာ သော်တာက အရဲစွန့်ပြီး ပြောကြည့်ရမှာပါ။

စကားကြီးအဖတ်တင်မှာလည်း စိုးသည်။

ဝေဝေရှင်းလင်းက မမကြည်ဖြူသားကို ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးလို့ပါ။

တကယ်ဆို မောင့်ကို သော်တာ စိတ်နာချင်ပါပြီ။ ခိုက်ထဲက ကလေးကို ငဲ့မတွက်ရလျှင် သည်တစ်သက် မောင့်ကို လှည့်မကြည့်ချင်တော့။

မောင်က သွေးအေးစွာ ရက်စက်တတ်သူပါ။ မောင်က မိသားစုဘက်ကို ဘက်ပင်းသည်။ သူ့မေမေကို ချက်နှာလိုက်သည်။

သော်တာ ခံစားမှုတွေကို ထည့်မတွက်။ သော်တာ ချောက်သွားတော့ ကြည်ဖြူသားက ကားဘေးမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေ၏။

ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သော်တာ စကားစရ ခက်နေသည်။

“မမ ခုတလော အလုပ်တွေ ရှုပ်နေမှာပဲ”

“မရှုတ်ပါဘူး”

“မမ စေ့စပ်တော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူကြီးတွေ စိစဉ်တာပဲ၊ မမက
ဘာမှ အလုပ်မရှုတ်ဘူး”

“ဪ”

“သော်တာ ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

ကြည်ဖြူသာက စူးစူးစမ်းစမ်း တစ်ချက် လှည့်ကြည့်
ကာ မေးလာ၏။ မျက်လွှာကလေး ချပြီး...

“အင်း... ဟုတ်တယ် မမ”

ဟု ဆိုမိ၏။

“ပြောလေ... ဘာများလဲ”

“ဓမနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“အင်း... ရတယ်လေ”

“သော်တာ ကြောက်လည်း ကြောက်နေတယ်”

“ဘာများလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သော်တာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ မမ”

“ဘာ”

ကြည်ဖြူသာက ကားမောင်းနေရင်း လန့်ဖျန်ပြီး
ဘရိတ်အုပ်လိုက်၏။

တော်သေးတာက နောက်မှ ကားမရှိ။ သော်တာ
ကလည်း သော်တာပါ။

ကားမောင်းနေရင်း မပြောသင့်ဘူး မဟုတ်လား။
ကြည်ဖြူသာက ကားကို လမ်းဘေး ထိုးရပ်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ သူ့ရော သိလား”

“ဟင်အင်း”

“ပြောပြလိုက်လေ၊ အဲဒါ မြန်မြန်ပြောရမှာ”

“သူက စေ့စပ်တော့မှာ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မမပြောပေးမယ်၊ ဘယ်သူလဲ
ပြော၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ သော်တာ၊ ဒုက္ခရောက်
သွားမှာပေါ့”

ကြည်ဖြူသာက ထက်မြက်သူပီပီ ပြတ်သားလွန်း၏။
သော်တာဆန်းစက မမကြည်ဖြူသာကို မော့ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်း
တွေ လေးနေ၏။

ပြောမထွက်ပါ။ မမကြည်ဖြူသာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်
ပြီး ထိုစကားကို ဘယ်လိုများ ပြောရမလဲ။

ဟင့်အင်း... မပြောရက်ဘူး။

“ရှိပါစေတော့...”

“မမပြောပေးမယ်၊ သော်တာ စိတ်အေးအေးထား
နော်၊ စိတ်မညစ်နဲ့၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ သေချာ
စစ်ဆေးပြီးပြီလား။”

“စစ်ကြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သော်တာရယ်”

ကြည်ဖြူသာက စိတ်မကောင်းလှသလို ငေးကြည့်နေ
၏။ အခုအချိန်မှာ အပြစ်တင်နေလည်း အပိုပါပဲ။

အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲပဲ စဉ်းစား
တော့မည်။ မှားတာကက မှားခဲ့ပြီးပြီ။

“သော်တာ”

“ရှင်”

“စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနော်”

“အင်း”

“မမအားလုံး ကူညီမယ်၊ သူ့လိပ်စာသာပေး”

“မမ”

“ပြောလေ”

“သော်တာ ဒီကလေးကို မွေးရမှာလား”

“ဟယ်တော့... ဘာတွေ ကြံစည်နေတာလဲ”

“သူ့စေ့စပ်ပွဲကို မပျက်စေချင်ဘူး”

“သော်တာရယ်၊ ကလေးလေးက အပြစ်က

မိဘယ်”

“သော်တာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ မမွေးရဲဘူး
မမ၊ ကြောက်တယ်”

ကြည်ဖြူသာက သော်တာပန်းလေးကို ဖက်ထွေးပြီး
အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးဆိုတော့ ကြည်ဖြူသာလည်း
ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

‘ဝေဝေ’ က ဖုန်းကို နှိပ်ပြီး ပင့်သက်ရှိက်သည်။

ခေါင်းမာလွန်းသော မာနကြီးလွန်းသော သော်တာ
ဆန်းစနှင့် ဘာမှ မသိရှာသော မကြည်ဖြူသာတို့ကြားထဲ
မှာ ဝေဝေပဲ ဝင်ပြီး ရှင်းပြရတော့မည်။

အဖြစ်မှန်ကို သိပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချင်သလို ဆုံးဖြတ်
ကြပါစေ။ ဝေဝေ လုံးဝ ဝင်မပါ ချင်ပေမယ့် မရ။

“မကြည်ဖြူသာလား။ သော်တာသူငယ်ချင်း
ဝေဝေပါ”

ဟု အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်
တော့သည်။

မကြည်ဖြူသားကို အားနာပေမယ့် မတတ်နိုင်
သော်တာက မြို့စိမ့်နှင့် ဒုက္ခရောက်နေရှာတာ မဟုတ်လား

‘ဖြိုးလှုံဘက်’ က မေမေ့ရှုမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး

မသေမက တောင်းပန်နေမိ၏။

“သား ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ။ သော်တာ့ကို မေ့လို့
မရဘူး။ သား သော်တာနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါရစေချာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သားရယ်”

“သော်တာ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“မေမေကတော့ ကြည်ဖြူကလေးနဲ့ပဲ သဘောတူ
အယ်၊ အားလူးလည်း စိစဉ်ပြီးသား”

မေမေ အရမ်း နေမကောင်းဖြစ်နေလို့သာ သူ့က

အသည်းအသန် မငြင်းဘဲ အလိုက်အထိုက် နေတာပါ။ သူ
ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ ကြေကွဲနေသည်။

သော်တာ့ကို အရမ်း သတိရသည်။

တကယ့် တကယ်ကျတော့ သော်တာ့ကို ဘယ်လို
မခွဲနိုင်။ မေ့လိုက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ခုလောက်ဆို သော်တာ့သူ့ကို စိတ်နာနေလောက်
ပါပြီ။ မေမေနှင့် သူ သေသေချာချာ ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်
ဆရာဝန်ကို သေချာမေးကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ မေမေ နေမကောင်း
နေတုန်း သူ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ပြောကိုပြော
မှ ဖြစ်တော့မည်။

ကြည်ဖြူသားကို သူမှ မချစ်တာ။ သူ အသည်းခိုက်
အောင် ချစ်ရသူက သော်တာဆန်းစပါ။ သိပ်ကို သေချာ
သွားပြီ။

မေမေ့ကို ပြောပြီး ခွင့်တောင်းလို့ မရလျှင် တောင်း
ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမရလျှင်

သူ... သော်တာ့ကို ခိုးပြေးတော့မည်။

မောင်တို့ မဝေးချင်ဘူး သော်တာရယ်...

သော်တာ့ကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်။

သည်ဘဝ သည်တစ်သက် မောင် သော်တာ့ကို
မိခွာ မသွားနိုင်ဘူး။

“သားတစ်သက်လုံး မေမေ့စကားကို နားထောင်
ခဲ့မိတယ်။ ဒီတစ်ခါ သားဆန္ဒကို မေမေ ဖြည့်ဆည်းပေးပါဗျာ။
သားတောင်းပန်ပါတယ်”

“ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်လို့ မရဘူးလေ
သား”

မေမေက သူ့စကားကို လက်မခံဘဲ ပယ်ချသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကြည်ဖြူသားဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ဖြိုးလှိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့အသံတွေက လေးပြီး ကြေကွဲနာကျင်နေသည်။

“သော်တာဆန်းစနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါ”

“ဗျာ”

“သော်တာမှာ ဖြိုးလှုံရင်သွေးလေး ရှိနေပြီ”

သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာနှင့် စကားပင် မဆိုနိုင်တော့ပါ။

ဒါဟာ တကယ်ပဲလား။

အမှန်တကယ်ပဲလား။

သော်တာရယ်

သော်တာဆန်းစကလေးရယ်

မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့

မောင်... သိပ်ကို ရက်စက်ခဲ့တယ်။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့စွာနှင့် လည်ချောင်း
တစ်လျှောက်မှာ နှင်နေ၏။

“လူကြီးတွေ အသိပေးပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်နဲ့
လုပ်သင့်တယ်။ လိုအပ်ရင် ကြည်ဖြူ ပြောပေးပါ့မယ်
သော်တာ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ်”

ကြည်ဖြူသာက လိုရင်းကိုပဲ ဖုန်းဆက်ပြောတာပါ။

သူ ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေမိ၏။

မေမေနှင့် ဆက်ပြီး ပြောဆိုနေလို့ မဖြစ်တော့။ သူ့ဘဝ

အတွက် သူ ရဲဝံ့စွာ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

မေမေ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်ပါစေတော့။ သူ

ချက်ချင်းပဲ သော်တာဆီ ထွက်လာခဲ့၏။ သော်တာ ကျေနပ်

အောင် တောင်းပန်ရတော့မည်။ သော်တာ ငိုအောင် သူက

လုပ်ခဲ့မိသူပါ။

မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးဖော်မရပါလား

မောင့်ကို စိတ်နာသွားပြီလား သော်တာရယ်။

“ခင်ဗျား ဘာသာလုပ်တာလဲ”

နေမင်းဆန်းစုက ဘုဆတ်ဆတ်မေးပြီး လက်သီးနှင့်
ဆွဲထိုး၏။ ဖြိုးလျှံ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ပါ။

“ဟဲ့ သား .. ဘာဖြစ်တာလဲ”

မေမေက အလံန့်တကြား တားမြစ်သည်။

သော်တာဆန်းစုက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပြီး သူ့ကို
နာကြည်းစွာ စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ချာကနဲ လှည့်ကာ
အိမ်ထဲဝင်သွားတော့သည်။ ဖြိုးလျှံ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။
အခုချိန်မှာ သော်တာ သူ့ဘက်မှာ ရှိမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာ သူကို လက်ခံမှ ဖြစ်မည်။ သူ့ခြံပြင်မှာ တစ်နေ့လုံး
စောင့်သည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်အထိ ဆက်စောင့်သည်။

သော်တာဆန်းစကို မတွေ့ရမချင်း စောင့်မှ ဖြစ်မည်။
သူ့ရင်သွေးလေးအတွက် သူ အရမ်းပူသည်။

တခြား ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

နေမင်းဆန်းစက သော်တာဆန်းစကို တိုက်တွန်းဖော်
ဟိုလူက ခုမှ ဝီရိယ ကောင်းနေသည်။ ဇွဲကြီးနေသည်။
ဘာဖြစ်မှန်း မသိပါ။

“နင် ထွက်တွေ့ပြီး နှင်ထုတ်လိုက်ပေါ့”

သော်တာဆန်းစက ခေါင်းရမ်းသည်။

မောင်က သော်တာ့ကို မချစ်ပါ။

သော်တာ့အပေါ် ရက်စက်နိုင်သည်။

သော်တာကျတော့ မောင့်အပေါ် မရက်စက်နိုင်။

ဒါဟာ မတရား။

သူ့လိုပဲ အသည်းမာချင်သည်။ သွေးအေးချင်သည်။
သို့ပေမယ့် ရင်သွေးကလေးက ခွင့်မပြု။ သူကလေးက
မြီးလျှံဘကိုးကို လိုအပ်နေသည်။ သူကလေးအတွက် မြီးလျှံ
မရှိလို့ မရပါ။

သည်လိုကြောင့်ပဲ သော်တာက အရှုံးပေး ကြေအေး
လိုက်ရမှာလား။ သော်တာ့ကို ထားခဲ့ဖို့ ရှင် ကြိုးစားခဲ့တယ်
ဟုတ်လား။ ထိုအတွေးကို ဖျောက်ဖျက်လို့မရ။ မောင့်ကို
သော်တာ စိတ်နာနေတုန်းပဲ။ ခွင့်လွှတ်လို့ မရဘူး။

လောလောဆယ် ရှောင်နေပါရစေ။ မောင် ချောမော့
တောင်းပန်လည်း လျစ်လျူရှုထားပါရစေ။ ငိုခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေ
ညတွေ။

မောင်ရေ...

တစ်နေ့နေ့မှာ

အဲဒီ တစ်နေ့နေ့ဆိုတော့ မနက်ဖြန်လား သန့်မောင်
လား။ နောက်တစ်လလား၊ နောက်နှစ်လလား။

ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်မယ့်နေ့ ..

ပြန်လည် ယုံကြည်လာမယ့် နေ့ကျရင် အချစ်မြို့
ကလေးထဲကို အတူတူ သွားကြတာပေါ့။ အခုတော့ ...

BURMESE
CLASSIC

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သော်တာက ဇာလိုက်ကာ ပန်းဆီရောင်ကို ဖယ်မပြီး
ဆမ်းမကို လှမ်းကြည့်သည်။ မောင့်ကားက ရပ်ထားတုန်းပါပဲ။

မောင်က ကားနောက်ဖုံးပေါ် တက်ထိုင်နေသည်။
ညှိုင်းပဲ မောင်က သည်လို လာစောင့်နေမှာလား။ သော်တာ
ဆက်က ရပ်တည်ဖို့ မောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား။

မောင့်ကို သော်တာ ယုံကြည်ချင်ပါတယ် မောင်ရယ်။
ယုံကြည်လာအောင် သော်တာ ကြိုးစားနေပါတယ်။

သော်တာက အိပ်ရာထက်ဆီ ပြန်ရောက်လာပြီး
ဆက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းရှိက်သည်။ အခုဆို မောင့်ဘက်က မိသားစု
ဆရာ သော်တာဘက်က မိသားစုပါ သော်တာတို့နှစ်ယောက်
ပြန်ပြန်ပြေလည်ဖို့ မျှော်လင့်နေကြပြီ။

မောင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ထားခဲ့တော့လည်း မျက်ရည်
ဆွနဲ့ နေခဲ့ရသူ၊ လာခေါ်တော့လည်း မာနထားခွင့်မရတဲ့
သော်တာရမည့်သူ၊ သော်တာမှာလည်း ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရှိပါတယ်။ စက်ရုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သစ်သားတုံးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သော်တာ ခွင့်လွှတ်လို့ မရသေးလို့ပါ။ အိပ်ရာ ထက်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ လှဲချမိသည်။

လရောင်အေးအေးရယ်၊ ညမွှေးပန်းနဲ့ သင်းသင်း ကလေးရယ်၊ လမ်းမပေါ်မှာ ကားတစ်စီးရပ်ပြီး စောင့်နေမယ် ချစ်သူရယ်၊ အားလုံးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပါရစေ။

သော်တာ တရားရဲ့လား။ သော်တာ မှားနေပြီလား။ တစ်နေ့နေ့တော့ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ပြီး ရင်ထဲက မုန်းမျက်နှာကြည်း ခါးသီးကြေကွဲမှုတွေကို မျက်ရည်အပြင် သွန်ချဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဲဒီ တစ်နေ့နေ့ဟာ အမှန်တကယ် ရှိလာမှာပါ။

မောင့်ရင်သွေးကလေးက သော်တာ့ကို တောင်းဆို လာခဲ့လျှင် . . . သော်တာ လွန်ဆန်ငြင်းနိုင်စွမ်းအား ရှိမှာ မဟုတ်။

ပန်းသီချင်း

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com